

Ecaterina
Oproiu

Cerul înstelat deasupra noastră...

piesă în două părți

Personaje:

...văzute

EA

EL

...nevăzute :

MOGULUL

IDOLUL

ZENO

ONEZ

DRĂGUȘIN

FRANKENSTEIN

Mr WINTERS

Mrs WINTERS

Partea I

Un living room spațios, mobilat modern, în dezordinea matinală. La dreapta bucătăria, la stînga baia, dulapuri în pereți. În mijloc, o foarte frumoasă canapea — să zicem — Récamier. Veloze. O combină. Un geam mare prin care trebuie să se simtă Metropola, zumbăitul străzii, fișăitul mașinilor, claxoane, zgomotele învălmășite ale unui mare oraș.

Un singur detaliu bizar, dar esențial : un lighean așezat pe o găleată în dreapta scenei. La balconul de deasupra s-a spart o țeavă și, din cînd în cînd, o picătură : pic-pic !

Alt detaliu : geamul e pe dreapta. În fața noastră, pe partea liniștită a clădirii, o loggie acoperită de o perdea ca o cortină. Argintie. De plastic. Mult plastic. Și cortina veritabilă, tot din plastic. Plastic șifonat, de „pungi“.

Ea e singură. E infolosită. Întinde mina spre butonul combinel. Încearcă mai multe benzii. A găsit. „La vie en rose”. Armstrong. Dă banda mai încet, la telefonul în poală, formează un număr. În întuneric, zgomot ca de bombardament. Cînd se aprinde lumina o să vedem că nu e decît un foen amplificat de un microfon.

EA (tace cu aparatul la ureche. Apoi amenințător): „Dacă pînă după-masă la 6 nu depuneți un milion de dolari în pubela din strada 42...” Dar de ce neapărat o farsă?... Ce te face să crezi că nu e un avertisment? O provocare? N-ai auzit, aseară, la televizor, de bijutierul ăla răpit în lift... De ce o farsă și nu un șantaj? Ascultați! (Apropie receptorul de combină. De-abia acum se aude bine „La vie en rose”). Ooo! Ooo! (Țipă ca o ciștiță-toare așiată la un concurs cu public.) Zdupi! Zdupi! Ai văzut că nu mi-ai scăpat?... Ai văzut că odată și odată trebuia să-mi cazi în gheară! Zdupi! Zdupi! Ești aici! Ești aici! Ești aici!... Cum de unde am aflat? Uuu! Uuu! Au la voi, acolo, în căsuța voastră de turtă dulce, n-ați aflat că aici la noi, în pădure (în microfon.) totul se află? Absolut totul! Au voi, acolo, în lumină, n-ați aflat că lupul știe că Scufița Roșie o să plece la Bunicuța, înainte ca Bunicuța să împletească o scufiță roșie. Înainte chiar ca Bunicuța să-l cunoască pe Bunicuțul. Zdupi! Frumoasă? Te rog să nu mă jignești! Frumoasă!? Sînt splendidă! Cînd trec eu pe stradă, mulțimea se despică înmărmurită: poc pe stînga, poc pe dreapta! — fiindcă pe măsură ce trec anii, eu... eu... Cum îți închipui că nu știu? Nouă ani și trei luni! Aș putea să-ți spun și cîte zile. Aș putea să-ți spun și cîte ore, dar nu vreau să te crezi... Și-așa mi s-a spus c-ai devenit destul de încrezut... O, nu! Nu! Am citit în ziare. Ești grozav! Poate puțin prea grozav! Toți te laudă. Toți îți cîntă din strună. Bagă de seamă! Ar trebui să mai tocmești și tu un detractor... Unu' mic și fără talent... Un bilblit care să sîsile, undeva, într-o foale obscură: ăsta, clasic în viață? Pompierul ăsta? Sau, mă rog, să nu-ți zică pompier. Alege tu o injurie mai avantajoasă. Una d-ala care să pună gaz pe foc. Să-și dea seama și mai bine că tu... tu... O! Zdupi! Ești aici! Ești aici!... Hai nu fi caraghios! Cum de unde știu? La noi — nu ți-am spus? — totul se află... O, o, o! Liniștește-te!... Liniștește-te! Am aflat absolut din întimplare. De la șofer. Avea o zăpăceală la garaj și era înnebunit că pierzi escala, că nu te poate duce mîine dimineață la șase — la șase, nu? — la aeroport... Bineînțeles! Bine-

înțeles! Nu te uita că acum plouă. Plouă cu găleata. Dar ține puțin. Hai, dormi! Trebuie neapărat să dormi un ceas, dar după un ceas te scoli, îți pui trenchiul... și... gata! Ne vedem jos la recepție! O, o, am atîtea, atîtea să-ți spun!... Zdupi! Zdupi! (Alt ton.) Și-asta cit ține?... Bun! Și după conferință?... Bun! Și o să moară această Mary... această faimoasă președintă de... dacă nu te vede în după-amiaza asta? Eu nu te-am văzut de nouă ani, trei luni, cinci zile și patru ore! Toată noaptea n-am putut să dorm. Am luat un pumn de somnifere, și nimic! Nimic. Nimic. De-abia am așteptat să se facă ziuă... Deși, da, fusul, fusul orar... Dacă te ții de fusul orar... Dacă te ții de toate împruțitele astea de obligații... Da? Da?... Foarte bine! Foarte bine! Lasă-i să nu te găsească! Cu cît ești mai inaccesibil, cu atît... La naiba cu Mrs. Mary, president of...! La naiba cu toate ofertele ei fabuloase! Bravo! Bravo! Zdupi! La șase fix! În hol! La recepție. Dar fix! (Din ce în ce mai tandru.) Acum, noapte bună! (Ca o veche parolă.) Acum, „Cerul înstelat deasupra noastră și legea morală...” Cum să o uit? Dar acum (șoptit, șoptit) Ioana d'Arc îți urează: noapte bună! Noapte bună! (Închide telefonul. Dacă s-ar putea, toate obiectele ar cînta „La vie en rose”. Nu se poate!)

(El intră îmbrăcat în trenchi, cu fular, cu brațele încărcate de pungi pîntecoase. Le țin din filme. Pe frunte, legată „stil indian”, o panglică de beteală, pe deget, un glob de pus în brad.)

EL (sincer surprins. Surprins și bucuros, deși controlează cu mîna în aer și picătura pică — pic-pic — în ligheanul pus pe găleată): Ia uită-te pe cine vedem noi, cu noaptea-n cap! My God! Dar ce se-ntîmplă aici? Nu ne mai trezim după-amiază? Și bigudiurile? Cred că anul ăsta sărbătoream centenarul de cînd nu ne-am mai pus părul pe bigudiuri! Și muzică!? Decibelii nu ne mai stresează? O, psihi-mu! Dar ce minune se întîmplă în cuibușorul ăsta fermecat? (Se apleacă spre Ea; îi oferă ceremonios globul.) My lady, preasupusul tău servitor...

EA (sub lampă de ultraviolete) Ce te-a apucat ?

EL : Pe mine ? Pe ei i-a apucat ! De ce nu binevoiești să cobori cel puțin pînă la colț, la băcan ? De o săptămînă i-a apucat strecheu. Se pregătesc cu sufletul la gură.

EA De ce ?

EL : Pe ce lume trăiești ? Ne-așteaptă două mari evenimente : Crăciunul și Apocalipsul ! Toate străzile sînt pline de globuri. (Ii aruncă în păr un pumn de confetti.) Toate ziarele — poftim — sînt pline de misile. (In timp ce vorbește, desface pachetele pe o masă cu înălțimea și acrul unei mese de bar. Pregătește cu dexteritate micul dejun. Ii aduce și ei o tavă cu sandviciuri.)

EA : Nu ! Mulțumesc. E prea devreme... La ora asta nu pot să-nghit nimic.

EL La ora asta nici nu prea ai ocazia să înghiți nimic, *psihi-mu* ! Noaptea citim, ziua dormim... O, dar știi că n-arată deloc rău canapeaua asta ! (Aferat și, în fond, neinteresat.) Ce stil, ce stil zicea că este ?

EA : O cafea — dacă vrei ! Sînt buimacă !

(El îi aduce cafeaua, într-un fel de termos. Ea toarnă cafea în vreo 4—5 cești mari. Probabil, ca s-o răcească.)

EL Tu ești întotdeauna buimacă. Seara ești buimacă de euforizante. Dimineața ești buimacă de tranchilizante. Dar azi, azi, te rog să-ți ieși din buimăceală. Sper că n-ai uitat ?

EA : Ce ?

EL : Ți-am explicat și ieri și *the day before yesterday*.

EA : A, da ! Ai dreptate ! Azi trebuie să ne mutăm cu un etaj mai sus... Mai sus sau mai jos ?

EL : Mai sus ! Ți-am spus asta de o mie de ori... De două luni te rog să începi să strîngi. Să împachetezi. Să bagi toate boarfele astea în saci. Ți-am cumpărat saci. Dar nu despre asta e vorba ! Ce Dumnezeu ! Ai uitat ? Cum se poate să uiți și asta ? Și asta ?

EA (răsfoind absent ziarele) : O, da... Cum mi-a ieșit din minte ?... Parcă mi s-a așezat o pinză pe creier.

EL (mesteșind repede) : Eu nu-mi pot permite să-mi așez pinze pe creier. Eu trebuie să stochez totul aici. (Iși ciocănește capul cu degetele. E un tic. O să mai apară. Intre timp și-a pus o ținută de casă, un trening, iar acum începe să strîngă farfurioare, cești. Dar nu și cele 4—5 cești de cafea din fața ei. Începe să-și calce pantalonii. Ea, urmărind programul la televizor, repetă exercițiile de aerobic. Face gimnastică fumînd.) Sper că ne-am înțeles ! Îmbrăcată la marele Zeiss, machiată la

marele spîl, la ora șase — la șase fix —, majordomul deschide portiera, doamna coboară din limuzină, dreaptă, absentă... — mă rog, dacă crezi tu că rolul de absentă ți se potrivește cel mai bine, eu n-am nimic contra fii absentă ! Dar la ora șase, la șase fix trebuie să ne prezentăm la aiureala aia. La „Computerul vieții“.

EA Nu pot !

EL Cum nu poți ?

EA Nu pot !

EL Ai promis !

EA Am promis, dar acum nu mai pot...

EL Ce, sîntem copii ? Omul negru a venit... Omul negru n-a venit...

EA Pur și simplu nu pot. Nu pot să mai vin.

EL Ascultă, eu te rog, deocamdată, te rog frumos. Nu mai întinde coarda ! Ai întins-o mult. Prea mult. Unu și cu unu fac doi !

EA Nu întotdeauna !

EL : Da ! Știu ! La tine, unu și cu unu fac joi. Gheena ! Iadul conjugal ! Locuiesc în cazanul cu smoață noaptea și sărbătorile legale ! Noroc că noaptea-i scurtă și că sărbătorile legale sînt încălțate. Asta nu te-a împiedicat să mă jupoi de 7777 rînduri de piei.

EA Ascultă...

EL Știu ! Știu, pe dinafară. Ți-am strivit inima, aripa, pieptul... Știu ! Eu am omorît-o pe Ioana d'Arc ! Dar acum n-am timp de jiu-jitsu. Nu pot să trec la operația ta preferată : harakiri. Trebuie să mă duc la serviciu ! M-așteaptă ! M-așteaptă Mogulul. E furios ! Pentru prima oară în cinci ani, își permite să fie fără smile. Coleric ! Trebuie să ne prezentăm ! Trebuie ! La ora indicată. Fix ! Fix și împreună ! La șase fix ! Fix, în număr de doi ! Fix, fără comentarii ! Mai ales fără comentarii ! Fără aforisme ! Fără „replici celebre“. Clar ? (Începe să facă gimnastică — sus-jos ! — cu două greutatea de mînd.)

EA : Nu vin !

EL : Nu vii, ca să-mi scoți mie sufletul ? Ca să mă înnebunești ? Ca să fac și eu stop cardiac, ca Zeno ? Oho ! Nu ! Eu n-am să-ți fac plăcerea asta. Eu m-am născut în Rahova, pe strada J, și ăia de pe strada J nu fac nici infarct, nici stop cardiac. E clar ?

EA : Vorbești ca un șef de gang. Caidul o amenință pe blondina bandei, cînd pe femelă o apucă strechea.

EL : Dacă fîți spuneam „nu veni“ — precis, e calculat electronic aici (gestul la cap) — precis spuneai : „merg“ !

EA (răsfoind mereu ziarele) : Nu, nu merg !

EL : Ca să-mi faci mie rău ?

EA : Da, ca să-ți fac ție rău ! Ca să te retrogradeze ! Ca să-ți ia carnetul. Ca

să te dea pe dea pe tine controlului finan-
ciar. Ca să nu mai ceri mașina la
garaj și să mergi — c-o să mergi! —
agățat de 83 barat. Ca să nu mai
pleci, miine, în Baleare. D-asta!
D-asta! (*Tipă.*) E bine? E bine? E
bine?

EL (*ca să amortizeze gălăgia, cu un gest
reflex, deschide brusc televizorul*)

Mai încet! Aud vecinii! Nu e bine
nici pentru noi, nici pentru tine. (*Îi
aduce un pahar cu apă*): Te rog să te
liniștești... Nu-mi place să rog, dar
acum, uite, dacă vrei, te rog... Te rog
să vii și să te porți omeneste. Adică
normal. N-am timp să te prelucrez!
N-am timp de discuții. (*Își usucă părul
cu foenul.*) Știu, acum tu ai poftă să
dezgropăm morții, să-mi scot mâțele
pe masă, să urlu: „Eu sint vinovat!
Eu sint vinovat!” Dar eu nu sint pe
scenă. Eu nu sint Idolul. Eu te rog
să mă înțelegi! Am o ședință pre-
santă. Opresantă. Dracu' știe cum
o să se termine. S-ar putea să
mă facă zob. Poate-o să ies pe targă,
ca Zeno. Nu-mi mai pasă! Dar tre-
buie să fiu acolo! N-am timp să mă
joc de-a Karamazovii, ca Idolul ăla al
tău. Am auzit, dealtfel, c-o să ne facă
plăcerea să treacă și pe-aici, dacă nu
cumva a și trecut. A trecut? (*Ea tace.*)
Mă rog... Eu n-am timp să țin trea
celebrităților mondiale. N-am timp
să-mi scobesc timpla cu degetul.

EA Nu trebuie să fii așa mîndru că...

EL (*în baie, toaleta matinală*): Ia mai
scutește-mă de rolul de tragiană
la domiciliu. Lasă-mă cu psi... cu
psihanaliza! M-am săturat să dai
vina pe mine! Nici eu nu sint vino-
vat! Nici tu nu ești vinovată! Sin-
tem — am devenit — două specii di-
ferite. La început eram aceeași specie...
pe urmă am devenit... Nu vreau să te
jignesc! Zi-i cum vrei. Un bou și di-
vina Sarah! Un nasture și-o stea! Eu
sint nasturele, tu ești steaua. Eu nu
pot să strălucesc printre aștri, tu nu
poți să fii cusută la tunică. Eu sint...

EA: Nu ești! Ai devenit un... un... un...

EL: Fie! Bine! De acord! Nu sint un
luceafăr! Dar ți-am spus eu că în
mine zace cavalerul Mesei Rotunde?
Le chevalier du lac?

EA: ...Știu eu ce zace în tine!...

EL: De ce nu spui: un profesionist! Un
profesionist, *psih-mu*, care știe să-și
facă treaba, și o face — hai să-ți torn
și fraza asta — „la nivel mondial”.
El, idolul la nivel mondial. Eu — teh-
nocratul — ce să vezi? — tot la nivel
mondial! Numai că fiecare cu *mon-
durile* lui. Ce te irită, *chera-mu*? Că
nu fac comerț cu cobilița? C-am în-
vățat cibernetică, bursier la... că m-am
născut pe strada J? N-am avut

Fräulein, dar vorbesc cinci limbi în
aceeași ședință! Te supără că în trei
luni de tratative — „acolo, departe” —
nu m-au prins, ca pe Zeno, cu transla-
toarea în dezabie de nailon? Te su-
pără că în deplasările alea lungi, în
loc să mă duc pe furis la filme porno,
ședeam și învățam japoneza într-o
cameră de hotel împuțită?

EA: Da' de cînd ai devenit tu atît de
abstinent? Atît de cast?

EL (*bătînd la mașină; cu ochii pe un
minicalculator; aranjînd hirtile în
servieta-diplomat, bineînțeles*): Nu
schimba vorba!

EA De ce să nu schimb vorba? Ca să
mă fac că nu înțeleg de ce, brusc
— brusc! — afacerea cu nefericitul
ăla de Zeno ți-a dat revelația, certi-
tudinea, spaima că — gata! — nici
asta nu se mai poate? Nici asta nu
se mai trece cu vederea! Totul se află,
și dacă nu se află totul, poți să ai
ghinion — ca Zeno — și-atunci, ce
făci? Bineînțeles, infarct! Tu ești fidel
pentru că ești... ai devenit prudent!
Și află — odată și odată trebuia să
ți-o spun fidelitatea ta de azi mă
jignește mult mai mult decît infideli-
tatea ta de ieri. Știi de ce ai devenit
fidel? De frică! Frica, *psih-mu*!

EL: Și ce te supără pe tine că-n loc să-mi
fugă ochii după secretare de boși...
Asta le și înnebunește pe fițele alea,
care, oricum, au și ele misia lor... Ce
te supără, că sint profesionist-brici?
(*Gestul la cap.*) Cibernetici! *First class*!
Un egal... cel puțin — cel puțin! un
egal al lor. Tu crezi că ăștia și-au
făcut imperii fiindcă fac orgii și croa-
ziere? P-ăștia nu-i duci cu bancuri!
Ăștia au vampirismul jovial. Ăștia și
cînd fac un discurs electoral pun glu-
mele cum ai înfige minele pe front.
Mulțimea să facă: „ha, ha, ha.” Și
tu: „hap! hap!”... La ei, și ăia tineri
sint vulpi bătrîne. Imediat te miros!

EA Ei te miros, iar nevestele...

EL: Mai slăbește-mă cu nevestele! Ce să
le fac? Cînd *lady* descoperă o! o!,
ce *surprise*!, va să zică nu iau masa
cu un căpcaun care clefăie, care for-
năie, care o mușcă de nas... o! atunci
cum îți mai înfige *lady* boticul pan-
tofului ei în boticul pantofului tău,
cum te mai prospectează pe gambă,
pe sub masă, la „*diner aux chan-
delles*”! Oo, ce bucurioasă sint, ce
glad, ce *happy* c-o să petreci *week-
end*-ul cu noi, pe *yacht*, la *ranch*, la
o partidă de *cricket*! Și te duci, fiindcă
asta ți-e misla. Crucea! Ăștia nu-și
fac planul cu ștampila-n briu...

EA: O, cit spirit de sacrificiu! De la
țurcă direct la *cricket*! Mai ales că
după *cricket*... apare... *lady*...

EL : Şi ce vrei să-i spun : „My lady, spune-ţi o cotoaroanţă ! ? ” Nu e cotoaroanţă ! Călăreşte ca o amazoană, înoată ca un şalău. N-are probleme ! Are numai spray-uri. Se repede să te sărute, dar înainte te roagă să deschizi gura ca să te dezinfecteze ! Astea n-au complexe ca voi ! Ele vor...

EA (între timp începe să stringă din dulapuri hainele şi să le pună în saci de plastic) : Ce legătură avem noi cu aiurelile astea ? Noi avem...

EL : Da ! Ştiu. „Lasă costumele mele ! ... Noi avem poveştile noastre ! Alea pe care-ţi place ţie să le dezgropi. Dezgropă-le, dacă n-ai ce face. De ce oare vrei tu să le deshumăm mereu ? Mereu să cotrobăim în oseminte ? De ce nu te opreşti tu la rolul Ofeliei ? De ce vrei să-l joci şi pe gropar ?

EA Te-nşeli ! Întotdeauna am avut oroare de Yorick ! Întotdeauna m-a înnebunit tigva aia, cu toate că ştiam că e de ghips. (Între timp au strins paturile. Le-au transformat în fotolii. Burduhănoase. Din plastic.)

EL : Ştii ce ? Hai să lăsăm discuţiile astea care duc — unde ? nicăieri ! Te rog, să faci un ultim efort de adaptare. În fond, la ce îţi cer eu să te adaptezi ? La un soţ fidel, ideal şi personal. Tot ce face, face bine ! Excelent ! Fără rival ! Pentru că ştii — ştii foarte bine — că n-am, deocamdată n-am rival ! N-am rival, dar sînt obișnuit cu buzeala. Izbesc în mine ca într-un punching-ball. Izbesc, dar săptămîna următoare mă iau de braţ şi mă aşază pe canapea — nu pe scaunul din faţa biroului — nota bene ! — şi-mi zic : „Ascultă, mă, e o chestie dată dracu' ! aici trebuie un băiat dăştept... unul care mînfîcă foc...” Mînfîcă foc ? Bine ! Mă fac că am uitat tot şi mă azvîrl cu capul înainte. Nu tu m-ai îndemnat să mîncăm foc ? Mi-ai spus „Hai la lupta cea mare” ? Ca în povestea de azi. Ca la nenorocitul ăla cu computerul lui. Ce titlu de circ ! „Computerul vieţii” ! Te rog să crezi că nici nu e vorba de cine ştie ce afacere. Dar e la mijloc o ambiţie. Un pariu. De cinci ani, parşivul de tai-că-său, Capone II, îmi pune beţe-n roate, dar azi... Azi, la şase fix...

(Şi ea şi el strig hainele de prin dulapuri şi le îndeasă mereu în alţi saci de plastic.)

EA : Nu pot ! Chiar dacă aş vrea... Altă dată te-am ajutat. Am putut, am putut...

EL : Ai prea putut ! Tu m-ai împins aici ! Tu m-ai înnebunit !

EA Te doream bărbat.

EL : Ia te rog să nu te joci cu vorbele ! Eram bărbat ! În privinţa asta, nici chiar tu, veşnic nemulţumită, nu poţi

ta să aduci nici cea mai inofensivă obiecţie. Eram bărbat ! Te iubeam ! Nu din poezii, nu din piese, cum făcea Idolul tău. Eu te iubeam ! Şi tu te credeai Femeia-comisar şi fredonai şansonete. Îţi intrase în cap să dai şi un recital. Ca tipul ăla... cîntăreţul ăla... cum îi spune ? Ții minte că am fost şi noi la gală şi tu, cu pantofii tăi plini de noroi „aia uite la mine ce fac ! ... şi harşt, harşt pe blana doamnei de la Corpul Diplomatic. Era primul vizon pe care îl vedeai în viaţa ta ! „Hai la lupta cea mare” ! ?

EA (cu ochii în tavan) : Ai văzut ? Iar s-a spart nenorocita aia de ţeavă ! Iar s-a spart... A trebuit să oprească şi caloriferul. Mi-e frig ! Mi-e frig !

EL Schimbi vorba ca să nu ajung la...

EA Ştiu ! Ştiu ce vrei să spui...

EL Ştii ! Dar te faci c-ai uitat ! Poate chiar ai uitat jucai în *Tragedia optimistă* şi mă prelucrai... Mă făceai oblomovist. „Oblomovistule” ! Pe vremea aia nu citisem cartea. N-aveam timp de beletristică. Tu ziceai „Cercul înstelat deasupra noastră şi legea morală în noi”. E corect ? Asta era ticul tău verbal. Il învăţaseşi de la...

EA Termină... lasă-mă.

EL : Bine, să lăsăm ! Niciodată, dar absolut niciodată, nu m-ai observat cum te urmăream cînd te suiai în tramvaiul 3. Niciodată nu m-ai auzit cum ţipam în gînd „Ciao, ciao, ciao, bella !”

EA : Este inutilă retrospectiva asta ! O faci ca să mă înmoi. O faci ca să mă convingi. Dar nu merg. (Tare.) Nu pot să merg !

EL (dîn nou deschide televizorul) : Sst ! Pereţii ăştia — şi la ăştia — sînt de carton. Iar vrei să-ţi bată-n perete, să-ţi spună că te reclamă... ?

EA Nu pot. Nu pot...

EL : Dar înţelege că nu eşti de capul tău ! Avem obligaţiile coexistenţei. Avem o fişă comună. Aşa te-a infuriat întotdeauna ! Dosarul meu de cristal. Starea civilă ? Căsătorit ! Rude în străinătate ? N-are ! Rude cu probleme ? N-are ! Evenimente petrecute de la data întocmirii fişei ? Nu e cazul ! Alte probleme ? Nu e cazul ! Nu e cazul ! ... Înţelegei că nu mai e de mult cazul să te porţi ca o vestală dintr-o tragedie jucată de studenţi ? Am avut — nu neg — am avut pentru tine un amor sacru. Amorul meu a devenit laic. Spune-mi tu cine-i de vină ? ! Aşa se întîmplă în 99,999 la sută din cazuri. Tu nu-ţi dai seama că şi celinele noastre s-au schimbat de trei ori „de-atunci” ? Nici un singur milimetru cub din ficat, din inimă, nu mai e acelaşi. Ca „atunci”. Te rog, vino ! Vino la... la premiera asta mondială !

- Vino la „Computerul vieții“ !... OK ?
- EA : Dar trebuie să string !... Trebuie să string toate... toate boarfele astea... S-au adunat !... trebuie să golesc dulapurile... sertarele... Trebuie să ne mutăm ! Nu tu ai zis că azi trebuie să ne mutăm... La etajul de sus sau la cel de jos ? (*Între timp, sacii de plastic umplu treptat scena.*)
- EL : Eu nu de mutatul ăsta îți vorbesc acum. Lasă prostiile !
- EA : Ba nu ! Ce-mi spui tu e o prostie ! În cazul cel mai rău, e o farsă, și farsa asta ar putea să coste. Mult ! Foarte mult ! Farsa asta — ascultă-mă pe mine — poate declanșa o catastrofă !
- EL : Să fim serioși ! N-o să fie nici o catastrofă. O să dureze o oră. Cel mult două. Cite ore n-ai risipit tu, în șuete stupide...
- EA : „Computerul vieții“ nu-i o șuetă stupidă ! Aici...
- EL : Oho ! ho ! ho ! va să zică, asta e. Ți-e frică de computer.
- EA : Mă tem pentru că...
- EL : Draga mea, există, probat științific, si un destin și un hazard. Un hazard din care se poate muri stupid... Tu ai fost cazul ăsta ! Tu ai murit. Stupid ! Nu, nu în mine ! În mine — n-avea grijă — am să te păstrez veșnic. Ca o urnă. Vei rămâne femeia vieții mele ! Urna vieții mele ! Dar buzele tale sînt cenușă. Cuvintele tale sînt cenușă ! Lodenul tău verde, coama ta, cu care înnebuneai tramvaiul 3, totul e cenușă ! O cenușă care curge neconținut. Mi se așază în farfurie, pe ciorbă. O văd pe revere. O simt pe limbă. Asta-l tot ce mai poți face. Să presari cenușă ! Să strici gustul ! Gustul de mîncare, gustul de viață ! Ești cenușă... cenușă... cenușă (*Alt ton.*) Iată, poftim ! Ți-ai atins scopul ! M-am ferit, cît am putut să fug, de plăcerea ta canibalică. Să ne hăituim ! Să ne sfîșiem fîcătii ! Ni i-am sfîșiat ! Doamna a fost servită ! Din păcate, samuraiul nu-și poate scoate și mațele. Ședința de *harakiri* se amină în vederea unei alte ședințe. O ședință de tragere pe roată. Pînă la cinci, iubito ! Doar pînă la cinci, cînd o să mă întorc ciulama, chisăliță, carne vie. Dar eu, în loc să chițăi, să scheaun, să-mi ling rănile, am să mă mai rad încă o dată, am să-mi dau cu *after-shave*, și, pempantîi, eleganți, voioși — „*how do you do ? how do you do ?*“ — la șase-sase fix ! — o să fim la *surprise-party* ! La „Computerul vieții“ !
- EA (*probabil o indispoziție. Fuge în baie. După zgomot s-ar putea să vomite. Se spală pe gură. Pe față. Se întoarce udd.*)
- EL : Ce ai, puile ? Ți-e rău ?
- EA : Nenorocita asta de *surprise-party* o să ne coste scump !
- EL : Ți-e teamă de ce-o să-ți prorocască „Computerul vieții“ ? Hai, fii fată cuminte ! După-masă — doar azi după-masă — renunță la sedative, la tran-chilizante, la soporifice, la toate porcăriile alea, și-o să vezi... O să intri-n mine ca o brigadă de tancuri într-un lan de griu. Vezi ce frumos mă exprim ? Vezi ce poetici au devenit tehnocrații ? Ca Idolul, ca Idolul...
- EA : Dar trebuie să string... atîtea catrafuse... atîtea boarfe... Trebuie să ne mutăm. (*Cu ochii la tavan.*) Picătura asta, picătura asta... (*Alt ton.*) Te rog... înțelege... Mi-e frig ! Mi-e frig !
- EL : Tu mă rogi pe mine ? Eu te rog pe tine ! Tu poți să-ți permiți să suferi de cuvîntul intraductibil „dor“. Eu nu pot. Eu, dacă omit un zero, un rotocol, o gălușcă... Știi ce trebuie să fac ? Să-mi zbor creierii, ca la ruleta aia timpită. Ca în jocul ăla... cum îi spune ?... Tu ! Tu m-ai împins ! Tu mi l-ai prezentat și pe saltimbancul ăla. „Noul Einstein și minunea secolului : «Computerul vieții !» Lume, lume, soro lume, vino să-ți spun cînd să-ți pui coliva la fierț !“
- EA : Nu eu ți l-am prezentat. Tu ai venit lingă mine, fiindcă... M-a pisat toată seara. Voia să mă convingă că am o tăcere telepatică...
- EL : Ce fel de tăcere ?
- EA : Te-le-pa-ti-că !
- EL : Și voia să intre în telepatie cu tine ? Voia să afle cîte cămăși am și la ce oră plec de-acasă ?
- EA : Iar îndrăznești... să... să...
- EL : Da ! Îndrăznesc ! Fiindcă — nu știai ? — eu sînt un monstru ! Tu ești o madonă ! Madona Sixtină, iar acum vrei să mă faci să cred că tu ieși în serios bazaconia aia ? Ți-e teamă ! ? Ție, ție ți-e teamă ? Tu, care și cînd speli scările, te crezi cînd Nora lui Ibsen, cînd Ioana d'Arc... 24 de ore din 24 de ore ne facem că ardem neînfricată pe rug, și acum... ce să vezi ? Instantaneu, te-au apucat presiștirile. Prorociriile ! Tu nu mai poți ? Tu, care acum 20 de ani, cînd a început scandalul... ce scandal ! Era o afacere cu casapi, cu Lucrezia Borgia, cu *tueurs à gages*... Ea...
- EA : O balaură ! (*Cu ochii în tavan.*) E groaznică, e groaznică picătura asta !
- EL : O balaură. Dar o balaură inocentă !
- EA : Inocentă ? Inocentă ? Cum putea să fie ea inocentă ?
- EL : Era inocentă fiindcă nimeni nu-i spusese că se poate hrăni și cu altceva.

- Ea știa doar două feluri : bărbați la proțap și femei rasol. Atît o tăia capul !
- EA : Un cap cît o banlîtă. Avea gene ca două bidinele ! Avea colți ! 1 001 de colți ! Avea bot.
- EL : Da ! Avea o gură sîngerie, udă, carni-voră. Avea botic ! Ea abia șoptea, nici nu se înțelegea bine ce dorește, și în beregată, se prăvăleau cariere, biografii, genealogii. Dar, ea, ea habar n-avea. Ea vroia ruj Revlon. Dar nici-odată nu i se găsea nuanța potrivită. Boticul ei bosumflat înghițea savanți și cîntăreți de muzică ușoară, dar ea nu-i simțea nici pe limbă, nici în eso-fag. Ea se uita în oglindă și scheuna „Asta-i prea oranj, asta-i prea cicla-men !”
- EA : Și asta te-a vrăjit, *psihi-mu* ? Oran-jul ? Ciclamenul ?
- EL : Asta-i o chestie-nchisă ! N-o mai re-deschide, că nu e bine ! Ce vrei să-ți răspund ? C-am fost forțat... obligat... somat... ? Era fiica lui ! El era cel mai mare din minister — și ce minister mare !... Iar eu, cel mai mic din mi-nister. Alt minister ! Și ce minister mic ! Ea era unicul lui copil, fiica lui adorată. O diviniza. Nu mi-a zis decît : „Nu ți-o dau de nevastă. Niciodată ! Dar divinizează-o !”
- EA : Și tu, ca un ostaș disciplinat, ai răcnit : „Să trăiți ! Am înțeles ! Ra-portez : o s-o divinizez !”
- EL (*urlă*) : Minți ! Minți ! Minți ! (*Iși dă seama că face zgomot. Pune din nou casetofonul. Acum vorbește jos și în-desat.*) Minți pentru că ți-ai pus în cap să mă distrugi. Să mă-ngropi cu tine. Ca faraonii. Moare faraonul, îi zidești în criptă, lângă sarcofag, și ne-vasta. Tu știi bine ce-a fost ! Și înainte, și pe urmă ! Mai ales pe urmă. Mai ales cînd ai reapărut tu. Tu, cu lodenul tău verde, cu coama ta. Ai fi putut să aprinzi cu ea Foișorul de Foc. Toți tremurau. Prietenii se ascundeau de mine.
- EA : Ba nu ! Cei mai viteji te sunau de la telefoane publice și-ți șuierau cu voci schimbate : „Mă, bagă-ți mințile-n cap, că dacă se află... Uit-o ! Uit-o, mă, uit-o”.
- EL : Da. Adică să te uit pe tine... „Iubeș-te-o, mă, iubește-o pe Balaură, că cine n-o iubește, moare. Și dacă toată tă-rășenia o să ajungă la urechea lui, o să te calce-o mașină... o să-ți descopere o bombă în brichetă... o să te întrebe cine era tipul ăla mic cu pălărie maro cu care te-ai întîlnit la Clichy la 15 septembrie ?” Și tu o să-ntrebi : „Care mic, care maro, care Clichy ? Eu am fost la muncă voluntară !” Și ei o să-ți spună „Mai scrie, mai scrie, c-așa își
- aduce aminte omul” — și tu o să-ți scobești creierii, o să ți-i faci făină și-o să scrii, și-o să scrii, pînă o să-ți crească o barbă lungă, albă ca a lui Monte Cristo, numai că tu — frate-meu, tovarășe 745 — n-o să mai ieși din fort... Ca Lucrețiu ! Ca Lucrețiu ! Știi ce ? Hai să nu ne mai aducem aminte ! Numai, să știi eu nu uit ! Eu fișez, aici, în ordinator. Eu insilozez. (*Gestul.*)
- EA : Insilozezi... Și pe mine m-ai insi-lozat !
- EL : „Eu n-o să uit niciodată că tu te-ai dus la ea. Tu ai vrut ! Tu ai îndrăznit ! „Nu te du !” strigau toți. Dar tu te-ai dus și-ai luat toată vina asupra ta : „Omorîți-mă ! Tăiați-mă ! Îl iubesc !” Și urlai sincer, de acord, sinceritatea nu ți-o contestă nimeni. Dar știi ce ? Sinceritatea ta nu-mi mai prieste de mult. Îmi faci ciroză. Îmi roade plămîinii. Sinceritatea ta mi-a băgat în burtă un șobolan. Dar de contestat nu contest : ai fost, ești sin-ceră. Urlai sincer ! Ca din gură de șarpe... Ai albit ?... Nici nu știu cum ai ajuns la ea. Cineva mi-a spus că te-a luat chiar de gît : „inimioară, inimioară” — asta era alintul ei — (*o imită sîsîit*) ți-l dau ! Ia-ți-l. N-o să i se clintească niciun firioș de perioșor. Să-și ia și costumeșele...”
- EA : „Numai cesulețele alea de aur cu pietricele să le lase...”
- EL : Nu era zgîrcită. Era numai îndră-gostită.
- EA : Moartă. Leșinată. Un malac ! Îi plă-ceau zdrachonii... Mare noroc, cu pen-tatlonistul ăla !
- EL : Fără el, puteai să-ți torni benzină și să-ți dai foc în budoarul ei vernil. Pentru nimic în lume nu-mi dădea drumul din zgardă, iar pe tine te-ar fi șters din cartea de imobil, din ju-dețul Ilfov, din toate orașele reședință de raion. Nici taxatoarea la I.T.B. nu te-ar mai fi primit ! *Pe-atunci*, așa era piesa ! Mare noroc ai avut !
- EA Termină cu norocul ăsta mare ! Ter-mină ! Pentru că și eu îți cunosc pla-ca ! Nici eu nu mai am putere s-o mai ascult ! (*Între timp, casetofonul a tă-cut. Se-aude ritmic, sîcîitor, doar pică-tura. Pic-pic ! Pic-pic. Criză de nervi „deviată”.*) Pentru Dumnezeu, nici aici, nici aici nu găsiți un lipici pentru țevi ? Nici aici, unde...
- EL : Iar o luăm de la început ? Picătura asta nu-i invenția mea ! Nu-i unealta mea ! Nu-i amanta mea !
- EA O, Dumnezeule sfinte, cît mă mai urăști !
- EL Da, te urăsc ! Pentru că în loc să stăm să bem molan ceferist, sub sal-cim, la taică-tău, te-am adus...

EA Misia... misia...

EL: ...dar misia, *chera-mu*, te-a adus pe tine direct la Clubul miliardarilor, direct, dar direct pe Ecuator. Și eu nu mă supăram că ceri muștar la somon! Nici că întrebai mereu — ce gafă! dom'le, ce gafă!: „Unde vă sint băștinăși? Unde-i populația autohtonă?“ „Care populație?“ — țiția libidinosul ăla obez, bașbuzucul ăla milionar, care-ți împletea cununi din floarea aia — floarea aia cu miros obscen — „Care populație?“ — susura slăninოსul, și-n loc să-i dau una peste gușă — una ție și una lui, dar lui nu-i puteam da, fiindcă mai trebuia să obțin de la el 30%. „Populația locală!“ — insistai tu, parcă atunci coboriseși de la stînă. „Aici nu există populație locală!“ — guita bașbuzucul tandru. „Aici, doamnă, sintem în Paradis“, dar tu o țineai ca gaia-mațul: „Dar populația locală unde e?“ Probabil că voiai să-l enervezi. Probabil că văzuseși că nu acceptase decît 10%. Te bucurai uite că de data asta nu i-a mers! Dar mi-a mers! Sper că ți-aduci aminte ce lovitură de teatru i-am pregătit? Seara, cînd clefia în alcool, mai avea puțin sînge în whisky. 10%? 20%? 30%? Fără 15% nici să nu ne mai pierdem vremea! Și bașbuzucul „De acord, bata laba!“

EA (între timp, cotrobăind prin cutii, și-a scos cîteva costume de teatru; acum e în haina de piele din „Tragedia optimistă“; înaintează spre el cu un revolver de recuzită scos dintr-o batistă mare, roșie) Boss-ule! Onassis-ule! Rockefeller-ule! Rothschild-ule! Bursă a alviței! Rege al capselor de vinilin! Dă un telefon! Spune-le să închidă apa. Spune-le să deschidă caloriferul! Mi-e frig! Mi-e frig, și picătura asta! Picătura asta... Și pleacă, pleacă odată! Pleacă!

EL: Așa-mi trebuie! Trebuia să te las să te scoli la 4 dimineața, în garsoniera confort 2! Să iei tramvaiul 3 de la capul liniei! Să dai din colț în colț după rate, fiindcă sintem artiști, fiindcă sintem boemi, fiindcă obiectele ne asfixiază și nu aduc fericirea. Fericirea o aduc turneele în vagoanele-sloi. În camerele de hotel cu WC-ul în capul culoarului: „în fund, pe stînga!“ Fericirea o aduc admiratorii care vin ca să vadă — ce? — *Nora*. „Hai s-o vedem pe nora a lui Ibsen! O, ce creație n-ai marcat tu atunci în deplasare, la Copăceni! Lelițele veneau de la sapă și cînd tu, pe scenă, îți lăsaai ca o bezmetică, bărbatul legitim: „Torvald, Torvald, pentru ca noi doi să fim din nou împreună ar trebui să se întimple o minune“ — parcă așa ziceai,

lelițele, pe bănci, se băteau cu palma peste gură și la sfîrșit — ții minte? — era să iasă și păruială: „Auzi, zăluda, să lase copilașii și o casă ca aia! Păi ce dacă era și păpuși? Păi păpușile nu e frumoase?“

EA (din nou tensiune; deasupra sacilor, Ea parc-ar fi, într-adevăr, pe un rug... de plastic): Nu înțeleg unde vrei să ajungi. Nu înțeleg de ce mă lovești! Am venit cu tine — și tu știi asta foarte bine — pentru că te-am iubit. Am abandonat — ha, ha, ha — hai să zicem vocația... gloria... în orice caz, am lăsat totul. Știi bine, repetam — cit de fericită eram! repetam Ioana d'Arc. Toți așteptau! Toți ziceau c-o să fie formidabil! Dar eu — sper că înțelegi ce-nseamnă pentru o actriță Ioana d'Arc? Dar nu! Cine ar fi bănuit că orbita ta o să se schimbe? Că, de la o zi la alta, schimbăm continentul? Că înainte, doar cu două săptămîni înainte de premieră, eu va trebui să zic „Bye-bye, Joan of Arc! Au revoir, Jeanne! Eu n-am acum timp să eliberez Orléans-ul. Eu nu mai pot să lupt cu Inchiziția, pentru că acum trebuie să mă grăbesc să-i fac conversație doamnei Winters...“ Eu am lăsat totul, cînd toți — ba nu toți, doar fetele — mă invidiau: „Mă, ce baftă pe capul tău!“ Fetele îmi făceau comenzi de peruci... de... Dar ceilalți...

EL: Ceilalți, adică el... Idolul!

EA: Bine! Fie! El! El mi-a zis „Fără tine, niciodată, niciodată n-am să joc Ioana d'Arc! Fiindcă nimeni nu poate să joace pe Ioana d'Arc, în afară de tine. Tu ai... — da, așa a zis — focul sacru! Dacă-l stingi, comiți un asasinat!“

EL: Oho! Ce cuvinte folosim! Mai ales că — dacă memoria nu mă înșală —, în primele luni chiar aveai aerul unei femei asasinate. Vai ce frumos chicotea cadavrul tău la Orangerie... la Galeria din Dresda... la Uffizi, și ce piruete făcea leșul tău în Trafalgar Square. Dar — țin-țin-țin — în țara crizantemelor!

EA Ai uitat de insule?

EL: Da, în insulele grecești! Acolo a fost cu adevărat luna noastră de miere. Acolo ai învățat, în sfîrșit, să mă dez-mierzi: *psih-mu! chera-mu! hrisi-mu!*...

EA M-ai dus în toate locurile astea, *psih-mu*, fiindcă tu te-ai dus în toate locurile astea, *chera-mu*! Ai fost obligat de meserie să te duci! Misia! Misia! O misle, *hrisi-mu*, care nu se face becher! Vrei, nu vrei, trebuie să cari după tine o cruce! O nevastă! O nevastă proprie! (Cu ochii în plafon.)

Teava asta s-a reparat pînă acum de trei ori... De 33 de ori! De 333 de ori!

EL: O nevestă care nu vrea să învețe să facă sarmale strămoșești! Înțelege odată! Trebuie să ne restrîngem, să facem economii! Dar o, Doamne, cum hăpăia ea la Wiegenstein căprioară cu dulceață de agrișe și mistreț cu fragi sălbatici! Acum ești vegetariană? Ești scirbită? Acum te hrănești doar cu ness, dar știi că nu pot să-mi permit să mănînc la *snack*! Știi asta foarte bine! — dar, seara, clienții invită, afacerile se fac la *dîner d'affaires* — fiindcă clientul, nababul, te invită să trateze, să te epateze pe fond de sturion la grătar. Cine, cine, *fos-mu*, nu vrea azi să coboare la băcan, dar la început, acum zece ani, cine, *psihi-mu*, nu consuma decît somon pescuit deasupra cercului polar? ! Somon cu piine de secară brună, cleioasă, acrișoară *pumpnickel, please*! Cui îi e azi greață, dar pînă ieri cine se ghiftuia la recepții, cu *fond* din bou de cobe — 100 de dolari kilogramul! Pe ce lume ești? Tu știi ce înseamnă pentru noi 100 de...? Tu știi ce *stress* e pentru mine nota — nota aia nenorocită —, care vine cînd n-am ce face... cînd e musai... cînd trebuie să zic „Nu se poate! E rîndul meu“! 100 de dolari kilogramul de bou! 100 de... căci boul — bou, dar e îmbătut în fiecare zi cu bere specială și-n fiecare zi e masat de *masseur* și bătut cu nuiiele și... și... Atunci nu ți se întorcea stomacul pe dos? Atunci nu-ți era silă? De două luni te rogi, dar ție, mai recent, ți-a intrat în cap că detești obiectele? !

EA: Detest obiectele? Nu detest nici măcar canapeaua asta! Nu ni se potrivește. Cînd ne așezăm pe ea, parc-am fi *Lady Di* la coadă la pește. Dar de ce s-o urăsc? Pe ea o urăsc? Eu urăsc... frigul ăsta, picătura! Picătura asta!

EL: Cunoaștem noi pe cine urăști tu! Tu mă urăști pe mine! Dar nu-i nevoie să-mi aduci aminte în fiecare zi, în fiecare minut.

EA: Tu ești un foarte bun ordinator dar te rog să nu te faci că nu-ți aduci aminte... Era exact în prima iarnă cînd am venit aici. Ploi, ploi, ploi interminabile. Tăceai de două săptămîni, tăceam și eu, dar nu mai puteam să suport tăcerea noastră antropofagă și te-am rugat, te-am somat, să stăm, în sfîrșit, de vorbă. Să ne lămurim. Nu, nu în casă. Nu în camera asta de gazare. La aer! Eu te-am rugat să mergem în parc. Ai acceptat. Exasperat, dar ai acceptat. Mi-ai spus

că nu mai am nimic de explicat. „Atîta ai, atîta dai!“ Dar eu, ca și cum n-aș fi priceput, nu și nu.

EL: Spuneai „nu și nu“ fiindcă îți trimisese el o scrisoare, fiindcă — ghinion! — iar nu te înfîlînise. Și acum, te așța. Te ademenea. Voia neapărat să joci Ioana d'Arc!

EA: Ei bine, da! Îmi scrisese. Și eu, da, i-adevărât — înnebuniseram. Înnebuniseram de fericire. De fericirea că o să mă ardă pe rug... Rugul ăla îl visam noaptea...

EL: Ba nu! Noaptea nu mă lăsa să dorm. Noaptea îmi explicai că viața s-a terminat dacă nu te-ntorci în teatrul ăla ca un siloz... În cabina aia ca o cutie de chibrituri. Noaptea îmi demonstrai că nu poți să te adaptezi.

EA: S-ar putea să nu te adaptezi pentru că nu vrei. Nu accepți să te adaptezi. Dar eu mă înverșunam să nu mă adaptez *lor*. Să nu mă apuce amocul soldurilor, strechea chillpirului. Eu mă-nverșunam să n-ajung să fac crize de isterie, ca nevasta lui Zeno cînd a intrat prima oară într-un *supermarket*. Eu nu voiam să pun firfirc pe firfirc ca să-mi iau, ce? Vasul „Cristina“? Insula Skorpis? Pe „General Motors“? Dar tu ți-ai la mine că trebuie să mă adaptez, iar eu explicam, eu pledam, pledam...

EL: Tu voiai, voiai neapărat, pe rug!

EA: Ba nu! Eu voiam pur și simplu să te fac să înțelegi că... ei bine, da, nu numai tu ai misie, că și eu... Și plîngeam. Și tu te uitai în jur, jenat, și-mi întindeai batista ta albă, scrobîtă... „Termină cu scenele!“ Și-atunci, brusc, am înțeles că nu mai am nici un argument. Că totul e inutil. Și într-o fracțiune de secundă, nici nu știu cum mi-a trecut prin cap, nu mă gîndisem la asta niciodată, dar într-o fracțiune de secundă, m-am hotărît. În parc nu era nimeni! Tu te întorseși cu spațele, și cînd am pornit spre parapet — l-aș fi sărit pînă să clipești, nici nu te-ai fi dezmeticit și eu aș fi fost de mult luată de cascadă, aruncată în ecluză... apa aia intră vertiginos într-un canal, trece printr-o plasă și instantaneu devii chiftea, adică ceva care, în sfîrșit, în sfîrșit, nu mai simte, nu mai plînge, nu se mai chinuiește... Dar exact... exact în momentul în care am dat să mă smucesc, să sar parapetul, am călcat strîmb, am alunecat într-o groapă. Am căzut ca... un hoit... Erai în costumul tău bej, iar eu, în groapă. Cum naiba se făcuse gaura aia? Atîta mîzgă? Și cînd te-am văzut pătat, stropit, împroșcat din creștet pînă în tălpi, pe impecabilul tău costum englezesc, pe cămașa ta italianescă, pe treniul care te făcea să

semeni cu Humphrey Bogart... o, o, o, cînd te-am auzit strigînd, urlînd ca din gură de șarpe: „Ce faci? Ce faci?” Adică — atenție! — nu „Ce faci cu viața ta? Ce rost are să mori?”, ci — atenție! atenție! — „Ce faci cu treciul meu? Cu cravata mea de la Gucci?” „Gucci! Gucci! Gucci!” (Ea ia una dintre cești — cafea rece! — și-i aruncă lichidul pe cămașa albă. El, automat, ia cealaltă ceașcă și i-o aruncă pe față, pe halatul alb! Ea ia o a treia ceașcă și-i azvirle cafeaua pe față, pe cravată. El se repede la a patra ceașcă, dar alunecă și cade peste ea. Cădere burlescă. Pauză stupefăită.)

EA (repeșindu-se la el cu un prosop) Iartă-mă! Te rog să mă ierți... N-am vrut... Nu mi-am dat seama.

EL (și el începe s-o șteargă cu batista): Și eu, ...și eu te rog... nici nervii mei nu mai funcționează ca altădată.

EA De ce...? de ce...?

(El o stringe la piept; cu duhul blîndei.)

EL: Iubita mea, fii rezonabilă! O dată, o singură dată în viață fii rezonabilă! (Picătura pic-pic!)

EA De ce picătura asta...

EL (se repede la telefon. Formează în grabă un număr. Tipă în pilnie): Drăgușine, ce faci, domnule, acolo? Joci țîntar? Nu ți-am spus cînd am coborît la ora 7 să-nchizi apa la 12? (Închide brusc, revine împăciuitor. Începe să se îmbrace „de oraș”.) Dacă nu vrei, dacă nu poți să fii rezonabilă, fi!... bună! Am nevoie de înțelegerea ta. Și de bunăvoința lui! Computerul lui mă lasă rece. Îți calculează data morții? Ha! Ha! Mai curînd mă duc în Rahova la o chivuță să-mi ghicească în palmă, în bobi, în ghioc... Dar, ce mai tura-vura! Am nevoie de bunăvoința lui! Taică-su — saltimbancul ăsta cu computerul vieții — își adoră progenitura, și ăstula nu i se spune degeaba Capone II. ăsta n-are un trust. ăsta are un imperiu. Două imperii. Unul la suprafață. Îl știi. Altul în subteran. Îl simt pe pielea mea. Trebuie să mergem!

EA: Bagă de seamă! Farsa asta o s-o plătim cu... cu...

EL (schimbîndu-și cămașa): Nimeni nu te obligă să crezi în ea! Pune-ți rochia asta frumoasă, machiază-te cu noua ta tristete cosmică... Ia ajută-mă și pe mine! (Ea începe să-l ajute să se îmbrace.) La cinci, pe scut, sub scut, sînt înapoi. La șase, o să fim la el. „Cine-i primul, cine-i primul care are curajul să intre în contact cu «Computerul vieții»?” Ptiu! Fafana-

che o să apară, firește, mai tirziu. O să-ți sărute ceremonios podul palmei. În mod ostentativ, numai ție! Tu, cu obrazul ăsta împietrit. Ce Greta Garbo! Ia adu-mi și mie o batistă... Tu — cred că înțelegi — tu, care nu zîmbești niciodată, în timp ce ele, contesa, baroneasa, lady, regina strip-tease-ului, se prăpădesc tot timpul de rîs — ha-ha-ha, ho-ho-ho și nechează ca niște iepșoare care vor, vor imediat, dar imediat, la montă. Tu, faci parte din extravaganta lui. Ia adu-mi și mie pantofii! Nici nu cred că-i plăci... Nici nu știi dacă ăstuaia îi plac femeile. Dar tu ești bună, pentru că tu — cu tine! — le dă peste bot. La toți! Inklusiv lu' tat-su... O să apară, cu vocea lui cavernoasă, de misionar cu neoplasm la esofag, și-o să anunțe: „Ladies and gentlemen! Experiența începe!” Cu alte cuvinte începe circusul! Copoiul bătrîn, Capone II, s-a prins. Fiu-său îți vorbește de telepatia tăcerii, tu pui geamlîcul pe ta-so... — mă, tu înțelegi? Principalul e să ajung să-i vorbesc. Asta-i tot! Absolut tot! Ce-ți pasă ție de „Computerul vieții”?

EA Nu-mi pasă pentru mine! Îmi pasă pentru tine!

EL: Pentru mineee! Ceva nou. Pentru neprețuita mea carieră?

EA: Nu pentru cariera ta! Îmi pasă pentru tine!

EL: Dar de ce, mă rog, nu-ți pasă pentru tine? În definitiv, tu ești în vizor! Pe tine te vrea!

EA: Nu mă vrea pe mine!

EL: Cum „nu”?

EA: Simplu! Pentru că asupra mea efectele sînt — vor fi — nule. Eu sînt deja devitalizată. Eu m-am anihilat singură. El dorește o experiență pe unul care să reprezinte forța. El vrea un om viu. Hămesit. Competitiv.

EL Adică pe mine?

EA De ce nu?

EL (îmbrăcat elegant, cu demiu, cu pălărie; ultima revizie a hirtiiilor din servietă): Adică escrocul ăsta m-a găsit pe mine — tocmai pe mine — să-mi joace renghiul?

EA: Poate nu-i un renghi. Și poate că escrocul nu-i nici chiar așa de escroc. E doctor. E biolog. Experimentează!

EL: Cum adică? Tu pretinzi că impostorul ăla... circarul ăla poate să-mi ghicească ziua în care... mă rog, „aleluia, aleluia, Doamne miluiește”?

EA Termină cu ghicitul! Eu nu mă pricep. Dar pot să bănuiesc că e posibil ca un computer... Se fac check-up-uri, îți percheziționează fiecare organ, îți întocmesc cazier pentru flecare celulă... teoretic, pot să cred că un ordinator...

un computer — el i-a zis „Computerul vieții”. Gusturile lor ! Ei fără circ sint morți — dar e posibil ca un computer să descifreze programul unui trup, să adune, să scadă, să înmulțească, să împartă, să calculeze și, în final, să spună : această carcasă, acest motor de atîția cai-putere, va dura 45, 55, 75, 85, 95 de ani. Bineînțeles, dacă nu te calcă trenul. Bineînțeles, dacă nu te arunci de la etajul 12.

EL Ha ! Ha ! Ha ! Ha ! Glumești ? Glumești ? I-auzi, domnule, ce m-așteaptă ! Eu credeam că la vară, în concediu, schimb mașina. Eu credeam că mă fac și eu cu un Olcit, d-ăsta metalizat, și dumnealui zice „*Ladies and gentlemen*, hai să trecem la prohod !” Ho-Ho ! Ho ! Ha ! Ha ! Ha ! Ei, nu zici, *psihi-mu*, că mi-a săltat inima din pept ?

EA Nu merg !

EL Ai să mergi ! Am să te forțez să mergi !

EA : A ! De-acum s-au schimbat metodele ! De-acum folosim „am să te forțez !”

EL Ascultă ! Eu...

EA : Eu ! Eu ! Eu ! Cine ești tu ? Tu ! Tu ! O rotiță, o șaibă din Marele Mecanism ! O șaibă zeloasă. Zeloasă și spăimoasă ! Însăpămîntată să nu alunecă de pe muchia lucioasă, foarte lucioasă, prea lucioasă, prea alunecoasă a cuțitului... Poate că da ! Poate că oi fi, într-adevăr, formidabil. (*Cu ochii în tavan.*) Uite că ai reușit să-nchizi apa ! Poate ! Poate ! Dar... de-aici, dinăuntru, ce se vede ? Un motociclist pe zidul morții ! Ca să viții pe zidul morții — nu-i adevărat ! — nu-ți trebuie în primul rînd curaj. Mai înainte de orice, îți trebuie prudență... Iar tu... Eu te-am înnebunit pe tine ? Pe tine te-a înnebunit muchia alunecoasă ! Să nu cazi de pe muchie ! De-acum nouă ani de cînd am cumpărat mașina, de cînd te-am văzut cu cîtă tandrețe pipăiai bara aia lucioasă — m-ai iubit, recunosc, m-ai iubit cu înrîncenare, dar niciodată cu tandrețe ! Cu bara aia lucioasă erai, pentru prima dată te vedeam, tandru. Tandru ! Ei bine, de atunci, pentru că te-am văzut că poți să fii și tandru — cu cine ! cu cine ? — cu o bară lucioasă, de atunci, află, de zeci și zeci de ori am pocnit-o. Ți-am spus „Nu știu cine-a pocnit-o ! Aici toți îi pocnesc pe toți”. Ei află, află acum : eu am pocnit-o ! O, lama asta lucioasă ! O, luciul ăsta care te hipnotizează ! Luciul ăsta care te face să mergi pe streășină ca un somnambul !

EL : Nu-nțelegi nimic ! Și ești și de rea-

credință ! Cine, cine m-a urcat pe streășină ?

EA Eu te-am rugat să ieși de sub fuste, nu să urci pe streășină ! Acum zece ani și eu luceam. Azi nu mai lucesc. Azi sint cenușă !

(*Sună telefonul.*)

EL (*cu inflexiuni de jargon de serviciu*) : Ura ! Să trăiască și să-nflorească ! Sigur ! Și eu infloresc ! Infloresc, dar nu dau rod. Ha, ha, ha ! Aa, nu ! Roade dau, dar ce să-i faci ? — asta-i soarta noastră —, nu prea sint văzute, Ha, ha ! Bine zis... bine zis... Nu știm să luăm taurul de coadă ! (*Alt ton.*) Da' de ce să mă duc în concediu ? Nu ! Rămînem pe baricade ! Care Baleare ? (*Tăcere.*) Da ? Da ? Da ? Ei și ce ? M-am născut în Baleare ? Mă cheamă copiii să le dau țița în Baleare ? Mor Balearele și eu nu-s acolo să le țin lumînarea ? Bine ! Foarte bine ! Perfect ! Păi, dacă mă supăr nu-mi taie popa limba ? Cînd mă găsiți ? Mă găsiți la orice oră din zi și din noapte ! Sfeșnic la datorie ! Care priză ? Noi, ăștia din Rahova, nu scoatem telefonul din priză. Cine scoate din priză — pierde o repriză ! Ha, ha, ha ! La mai mare ! La mai mare și s-auzim de calificativul *magna cum laudae*. Lasă domnule-n pace Balearele alea, că n-a murit nimeni că n-a plecat în Baleare, dar eu știu unul care s-a dus acolo în Boeing și s-a întors într-o cutie de pantofi ! (*Alt ton.*) Da ? Da ? Auzisem ceva, dar nu reținusem. Venim, venim să-l vedem și noi ! Dar venim mai tîrziu, după ce ne întoarcem de la acțiune. De la „Computerul vieții” ! O să-nțirziem puțin, dar venim. Da ! Da ! Ea o să fie foarte bucuroasă, a fost maestrul ei. A fost idolul ei ! Da. O să fie extrem de bucuroasă să-l revadă. Să trăiți ! Să trăiți ! (*Închide telefonul.*)

EL (*sec*) Nu mai plec în Baleare !

EA : Nu se mai pleacă ?

EL Se pleacă, dar nu mai plec eu !

EA Dar tu te pregătiseși... de un an pregătiseși...

EL (*la începutul scenei sec, apoi din ce în ce mai furios ; la sfîrșit rînit de-adevărat*) : Ei și ? Tocmai d-aia ! Pleacă știi tu cine ! Ala care l-a-ngropat pe Zeno ! Am uitat și cum îi zice în buletin. Toată lumea îi zice pe dos : Onez ! Onez ! Auzi, auzi cine e rivalul meu ? Onez ! Onez ! Tocmai Onez ! Onez, care...

EA : Al fost acolo de șapte ori !

EL : De șapte ori ! *(Toată furtă se varsă acum asupra ei.)* Puteam să mă fi dus de 77 de ori, și tot nu puneam piciorul pe nisip ! Eu mă duc în Baleare să fac băi de soare ? Eu de un an de zile, ca să rezolv ecuația asta... Tu ce-ți imaginezi ?... Că stau noaptea pînă la două, singur, în birou... De ce ? De ce ? Ca să joc table singur ? Înțelegi ? Trei scenarii am inventat.

EA : Calmează-te ! Important e să se facă !

EL *(din ce în ce mai lovit)* : Cum să se facă ? Treburile astea tu crezi că se fac ? Se fac singure ? Cine o să le facă ? Aprozaristul ăla ? ! Foarte bine ! Ia să vedem cum o să se descurce cu *cheșcă-vu*-ul lui ! Ia să vedem pe unde o să scoată cămașa ? ! A, cămașa o să și-o scoată ! Data trecută, în mijlocul discuțiilor, al tratativelor, ca ultim argument, se ridică de pe scaun, își scoate cămașa din pantaloni și le arată cicatricea „Spune-le, bă, strigă el la translator, spune-le bă că sînt operat de splină. Că mi-au scos-o ! Tradu-le, bă ! Tradu-le ! Ca să mă înțeleagă omeneste, că eu altă splină nu mai am, dar mai am acasă trei băieți și acum e pe drum al patrulea... Le-ai spus ? Le-ai tradus ? Le-ai zis și de anafură” ? *(Rănit și consternat.)* Onez, în locul meu ! Onez ! *(Picătura începe din nou să cadă.)* Va să zică, toate studiile mele... *(Pic-pic.)* Va să zică, toate campionatele cîștigate de mine... Pentru că, tu știi bine, mie îmi vine să urlu cînd îl aud : campionat de fotbal, campionat de tenis... Roland Garros ! Tu știi bine că fiecare contract e un campionat. Infinit mai greu ! Pentru că eu nu trag cu bocancul ! Și eu n-am suporteri ! La mine, tribunele-s goale... Și eu sînt gol în fața hipopotamului. Eu sînt singur, singur, doar cu creierul care-mi fierbe ! Doar cu limba care mă ustură, pentru că eu m-am născut pe Raḥḡva și pe acolo nu-s guvernante. Sînt doar cișmele-n curte. *(Cu ochii la picătură.)* Uite-așa făceau și alea : pic-pic ! Pic-pic ! Pînă-n iarnă, cînd înghețau. Cînd le creșteau turturi ! *(Formează din nou numărul de telefon. Țipă în receptor.)* Ascultă, Drăgușine, dacă ai venit aici doar ca să-ți faci vilă la Ciulnița și să-ți pui la poartă interfon, dă-ți, dom'le, demisia ! Dacă nu repari instalația asta... dacă nu oprești picătura asta... Zbori ! Zbori, dom'le... fără elice ! Eu atît îți spun ! *(Trîntește telefonul ; țipă la ea.)* Ce fac eu nu-i campionat ? Campionatul e doar : unu la zero ? Doar : doi la

trei ? Doar alea sînt campionate ? Alea în care se cîștigă, ce ? Goluri ? *(Isterizat.)* Eu n-am voie să cîștig goluri ! N-am voie ! Eu trebuie permanent, permanent să cîștig plinuri ! Mereu alte plinuri ! Ca să urle tribunele Gol ! Gol ! Gol ! La mine, stadionul e pustiu. Peluzele tac ! Așteaptă și tac. Nici tu nu poți să-mi spui o vorbă ! Și tu taci ! Taci ! Uită-te la tine cum taci ! *(Ea tace, într-adevăr. Totul e tăcere. Doar picătura : pic-pic ! Pic-pic !)*

EA ...Și, cu ședința ? Ce se-ntîmplă cu ședința ?

EL *(s-a trîntit pe canapea ; în papuci, cu pălăria pe față)* : Ședința s-a aminat ! Ședința aminată — colivă curată ! Foarte bine ! M-au ras și de data asta. E clar ! E foarte clar ! Domnul Onez, cu burta cît un boloboc, cu șosete verzi cu elastic, tot ce vede duce la gură. La gura lui mare, plină de anafură. Și acum, simt — simt precis — s-a apucat de săpat. *(Crîncen, stăpînit, dar crîncen.)* Sapă, băiatu' ! Numai că eu nu-s Zeno ! Eu nu sînt un timpit care se-ncurcă cu o fufă, sembată ca porcul și adoarme buștean lîngă Mata Hari, cu servieta pe nopțieră, burdușită cu documente, iar cînd se scoală... și vede ce-a ieșit — auzi, imbecilul ! — face stop cardiac ! *(Tăcere. Picătura cade mereu. El pune la picup o placă veche, a lui Zavaidoc să zicem. Incepe să se imbibe de cîntec. Formează un număr și, cu un ton de flăcău pe dealuri.)* Drăgușine... ...bă Drăgușine bă ! Ce mai faci tu, bă, acolo ? Pe mine nu mă interesează pe cine ai trimis dumneata !... Eu îți spun doar atît : dacă țeava asta nu se repară imediat — dar imediat ! — nici Dumnezeu! Ciulniței nu-ți mai repară dosarul ! În vecii vecilor, amin ! Înțelegi ? Înțelegi ? *(Trîntește telefonul. Dă să desfacă o sticlă de Murfatlar. Tirbușonul — ineficace. Pînă la urmă, înfundă dopul cu degetul.)*

EA Mi-e rău !

EL : De ce ți-e rău ?

EA Fiindcă nu mi-e bine !

EL : Ba nu ! Ți-e rău fiindcă mie nu mi-e bine. De fiecare dată cînd mie nu mi-e bine, ție ți-e rău ! Ce te doare ?

EA Nimic.

EL : Ce-ți lipsește ?

EA Nimic ! Nimic — dar, înțelege — nici eu nu mai pot să suport.

EL : Ce nu poți să mai suporti tu ? Să vezi cinci filme pe zi ? Să schimbi 12 canale ronțîind arahide ? Ce nu

mai suporti? S-a tăiat maioneza-n tub? S-a covăsit oceanul?

EA: Da, s-a covăsit oceanul la care mă duci duminică, atunci când nu-s lucrări f. f. urgente. Mă lași singură pe plajă, fugi la mal, tragi aer în piept și după ce te uiți atent, foarte atent în jur — ia să vedem, n-o fi pe-aici vreo nimfă, vreo sirenă, vreun trandafir Philips? —, începi să urli ca Tarzan: „Mămicuța ta de ocean! Tu-mi sapi mormintul! Tu ai să-mi topești ciolanele! Mămicuța ta!”

EL: Mă urăști! Totul te scoate din minți când e vorba de mine! Chiar e un chiot. Fiecare cuvânt al tău — venin. Mă culc în pat cu inamicul. Măninc ce-mi pregătește dușmanul meu de moarte. Mă înăbuș cu el sub aceeași plapumă. Sint mai în siguranță pe un cimp de mine decât cu tine în pat. Nu Onez! Tu! Tu! Tu ești dușmanul meu! Habar n-ai la ce mă gîndesc. Nu-ți pasă ce mă doare. Dealtfel, nici nu-ți trece prin cap că m-ar dura ceva (imitînd-o cu răutate) „Te doare, omule de fier, te doare și pe tine ceva?” Ai putea să întrebi și tu. Tu, uimita! Tu, fragila! Tu, lunatica! Tu, care nu mai poți suporta! Eu cum suport? Te întreb: eu cum suport? Tu, stea imaculată, te-ai întrebat vreodată: eu cum suport? Nu! Nu te-ai întrebat. Și pentru că nu te-ai întrebat, îți spun și eu încetează cu aerele tale de Conștiință supremă. Încetează! Încetează! Uite că și plăcătura asta, a încetat. (Alt ton.) „Cerulea înstelată deasupra noastră și legea morală în noi”? Fraza asta ai învățat-o de la Idol, fiindcă pe vremea ala fraza asta, autorul ăsta n-aveau voie să figureze în nici un repertoriu. Apropo! Apropo! Zvonul s-a confirmat. Idolul dumitale, doamnă, a coborît printre noi — o escală, o scurtă escală — a fost invitat... nu știi unde a fost invitat să ferească arta mondială... O să-l vezi dîseară, dacă nu cumva o să le-șini de emoție... O să-l vezi după ce ne întorcem de la...

EA: Nu merg! Ai spus și tu! Trebuie să încep să strîng. Să împachetez. (Continuă să golească dulapurile de haine, de pantofi, de ustensile. De-a valma!)

EL (intens, dens): Te încapățînezi, dar bagă de seamă, bagă bine de seamă joci cel mai greșit rol din cariera ta de ne-divă. Dealtfel, și cînd erai divă — diva din tramvaiul 3! — eu ți-am atras atenția. Ți-am spus: „Alege-ți mai bine rolurile!” Încă de atunci, de cînd erai „marea noastră speranță”, de cînd poștaşul a venit cu doi milițieni — era săracu' un om necăjit,

sfrîjit, gloria ta nu ajunsese pînă-n capul lui veșnic afumat...

EA: ...afumat, afumat, dar vigilent! Și, în seara aia, a venit cu doi milițieni, pentru că la blocul F, la cetățeană cutare — devenisem brusc „cetățeană” — sosesc în fiecare zi cel puțin 5 kile de scrisori. „Care scrisori de la admiratori, cetățeano?! Că admiratori d-ăștia noi prindem în fiecare zi cu sutele!”

EL: ...Iar dacă nu picam eu...

EA: Tu, care...

EL: De ce mă acuzi pe mine? De ce nu acuzi destinul, pe care tot tu, tu l-ai ațîțat, și uite că micul asistent a devenit mare tehnocrat! Și uite că marea divă locală a devenit marea anonimă internațională. Eu am vrut? Tu ai vrut? Am plecat — așa cum ai vrut tu — hai la lupta cea mare. Și lupta cea mare ce-a făcut? Uită-te ce-a făcut! (Gesticulează cu paharul în jurul sticlei.) Asta-i mecanismul universal! Malaxorul universal! Un corp odată aruncat pe orbită se rotește. Nu mai poate să stea. Nici să se întoarcă. El poate numai să se rotească, să se rotească. Sau — da! Mai e și posibilitatea să-ți tragi un glonte-n timpă, ca la ruleta aia timpită. Cum îi spune?

EA: Eu n-am nici gloanțe, nici pistol. Eu am numai o logghe la etajul 12...

EL: Știi ce? Încetează să mă mai ameninți! Știi ce? Cazi! Cazi odată! Eu refuz să cad cu tine! Și nu-mi mai otrăvi viața! Cazi! Cazi! Cazi! (Își ia furios fulgarul. Iese, trîntind ușa unei camere devastate.)

(Ea rămîne tăcută, pe canapea. Înghite o pilulă. Deschide cu un gest mecanic televizorul. Închide televizorul. Liniște. Liniște. Liniște. La un moment dat, picătura reîncepe să cadă: pic-pic! pic-pic! Ea o ascultă, apoi formează un număr.)

EA (glas stins, nimic isteric, dimpotrivă, un calm suspect): Iartă-mă! Te rog din suflet să mă ierți! Eu știi ce înseamnă călătoria asta... Da, da, fusul orar!... Pentru nimic în lume nu te-aș fi trezit din somn, dar nu mai pot, nu mai pot! (Plînge.) Nu mai pot!... Titus, dragul meu, mor, mă sting, pier! Da, da! Știu și eu ațta psihologie. Cine amenință cu sinuciderea nu se sinucide. Niciodată. E aproape o lege. Aproape. Aproape! Dar orice lege — nu-i așa? — are excepțiile ei... Și eu, acum, chiar nu mai pot. Nu mai pot! Surmenată? De ce să fiu surmenată? Ce fac eu, să fiu sur-

menată? Titus... Titus... Nu! Titus... Nu! Titus... O criză! O criză trece! Dar eu, Titus, înțelege, eu nu mai pot trăi dacă... Mi-ai scris de atâtea ori să accept. Uite, acum — fie ce-o fi — accept! Titus, tu ești singurul om care poți să înțelegi! Nu! Primele luni au fost bune... Au fost frumoase... Tot ce vedeam îmi făcea poftă... Toate mirosurile mă înnebuneau. Fumul de *hot dog*, de chebab, de floricele, de *pizza napoletana*... (*Pic-pic*.) Tot timpul băgam în mine înghețată, crenvurști, caramelle. Toate, de-a valma... Hoinăream 15 kilometri pe zi... Știam în ce zi se soldează pe strada 2... care magazine se pregătesc de faliment... unde se fac loterii pentru portoricani, unde se dau bonuri cu reduceri... Intrasem în delir! Mi-am luat vreo 20 de perechi de pantofi. Dar toate din coșuri. Majoritatea erau desperecheați... 14 ore pe zi umblam buimacă pe străzi... vitrine... tonomate... filme X... filme Y... Și pe urmă? Bang! A căzut ghilotina. Mama... În fiecare săptămână îi trimiteam un pachet de doctorii. Ultimele invenții! Dar cele de reumatism îi fac rău la stomac, cele de stomac îi fac rău la inimă, cele de inimă interzic orice alt medicament. Și-n fiecare săptămână, aceeași scrisoare: „Tu să n-ai grija mea!” Iar peste o lună, cel mult două, o demolează. O mută la bloc! Cine să-i strângă toate troacele alea? Dar ea scrie „Să n-ai grija mea!” Nici grija ei să n-o mai am? Spune, ce mi-a folosit că am renunțat la Ioana d'Arc? Spune-mi ce face acum „Sarah Bernhardt din tramvaiul 3”? Face conversație doamnei Winters. Mor, mor să știu — dacă nepoțelului doamnei Winters i-a mai crescut un dinte? (*El a intrat, dar ea nu l-a auzit*.) Și-acum farsa asta! „Computerul vieții!” Dar el nu vrea să înțeleagă că sîntem atrași într-o capcană. O capcană oribilă. Am să-ți povestesc, la șase cînd ne vedem. Sigur că ne vedem. Bineînțeles că nu mă duc cu el. De ce să mă duc?

EL (*urlînd din bucătărie*): Pentru că te-am adus din comuna Militari direct în Kenya. La *safari*!

EA (*în receptor*) Te rog, te rog să mă ierți...

EL (*luîndu-i cu bruschete receptorul*) Te rog, stimate domn, care mi-ai mîncat zece ani din viață cu fantoma dumitale genială, cu cerul dumitale înstelat, să n-o ierți, pentru că ce face dumneaei nu se poate ierta. Înțelegi? Și ce-ai pus dumneata la cale în această scurtă escală e tot o treabă murdară. Iar treburile murdare se plă-

tesc... Da! Chiar așa, te rog, s-o și iei. Ca pe o amenințare. Ai să vezi dumneata despre ce e vorba. O să te lămurești! Numai că o să trebuiască să-i lămurești și pe alții.

(*Trintește telefonul. Tăcere. Încremnirea. Picătura: pic-pic! El se duce și își toarnă din sticlă. Dă peste cap un pahar. Apoi se duce la telefon. Formează un număr.*)

EL (*sec*) Vă salut cu respect. Pot să vin un minut la dumneavoastră? Nu! Chiar acum. E ceva urgent. Trebuie să discutăm și contractul... da, contractul cu... Da! Și mai am și o chestiune personală... Da! Chiar în clipa asta! Da! Am ceva urgent! Ceva foarte grav!

(*El își pompează de cîteva ori în gura larg deschisă un spray și iese trîntind ușa. Picătura: pic-pic! Ea se repede la telefon. Formează numărul.*)

EA N-ai plecat? Ce bine că n-ai plecat! Nu! N-a fost o scenă de gelozie. (*Tipă.*) Titus, Titus, trebuie neapărat să stăm de vorbă. (*Plînge din măruntaie.*) Titus, tu știi de ce nu mă sinucid? Ar fi atît de simplu! E atît de ușor! Chiar în clipa asta aș putea s-o fac! (*Se ridică, merge calm spre fereastră cu telefonul în mînă. Picătura: pic-pic! pic-pic!*) Te duci la fereastră! O deschizi! Ridici un picior pe pervaz! Alt picior! Nu știu de ce, dar de cîte ori m-am gîndit la chestia asta, mi-am zis că cel mai ușor e într-o zi mohorită. Cînd plouă. Cînd plouă cu găleata! Și, ca să fiu sinceră pînă la capăt, trebuie să-ți spun că figura asta nu mi-am imaginat-o niciodată de la fereastra care dă direct în stradă. E primejdios! S-ar putea, Doamne ferește, să cazi peste un om. Asta chiar ar fi o nenorocire! (*Pleacă de la fereastră în partea opusă a scenei, spre loggie.*) Loggia noastră dă într-o curte interioară. Jos, doar pisici. Doar lăzi. Doar gunoaie în saci de plastic. Dar nici aici nu trebuie să te uiți în jos, căci și gunoiul — chiar și gunoiul! — trezește instinctul de conservare. (*Ea se retrage din fața loggiei, mai mult jenată decît speriată. Continuă convorbirea pe același ton strigat. Ea e acum agățată pe pervaz. Zgomotele străzii o fac să țipe.*) Titus, bagă de seamă! Acum se întîmplă ceva grav!

Foarte grav ! Titus, știi de ce nu mă sinucid ? Pentru că nu pot, nu pot să-mi permit luxul ăsta ! Titus, mama îmi scrie în fiecare săptămână. Și nici lui nu vreau să-i fac dificultăți ! „Soția unui înalt funcționar se aruncă de la etajul doisprezece. Știi de ce nu... ? Ca

să nu fac cire ! Ca să nu intru și eu în circuit lor. (Lumina se stinge brusc. Zgomot foarte puternic, foarte ascuțit de frine trase precipitat. Vacarm.)

CORTINA

Partea II-a

Același decor. Lumina stinsă. Intră ca îmbrăcată în rochie lungă. Aprinde o veioză, apoi alta. Se duce spre loggie. Trage perdeaua. Un hirsit la stînga. Alt hirsit la dreapta. Acum vedem loggia. Are în față un calcan lepros de cărămidă roșie. O treaptă, ca o mică estradă. Totul ca un mic teatru. Ea a băut puțin. Stare de exaltare.

EA („ca la teatru“, *recapitulînd seara*) :

Hello, missis Winters ! Bineînțeles că sînt și eu emoționată. Asta nu e test, nu e ghicit în palmă. Asta-i chiar Judecata de apoi. Acum toți sîntem cu pistolul la tîmplă, ca la ruleta aia tîmpită. Cum îi spune ? E un joc tare ! Partenerii... Da, da ! sînt doi tipii, fiecare trebuie să-și tragă un glonț în tîmplă... Așa e jocul ! Un pistol e încărcat și altul nu... sau, mă rog, eu nu mă pricep la arme... poate că... amîndouă sînt încărcate... dar... învîrtești o roțiță. Cînd o învîrtești, glonțul poate să intre sau poate să nu intre pe țevă. Așa e jocul ! Da, da, se pune pistolul la tîmplă... Se apasă... Pac ! Pac ! Dacă n-ai avut șansă... Gata ! Dacă ai noroc ? În jocul de azi missis Winters nu există noroc. Toate pistoalele sînt încărcate, gloanțele sînt pe țevă... Liniștiți-vă ! Liniștiți-vă ! Nu mi-ați spus adineauri — ce amuzant ! faceți Crăciunul în insula Paștelui — că horoscopul v-a prezis o zi glorioasă ? Probabil că și computerul o să vă spună c-o să trăiți 250 de ani — împreună cu Mr. Winters, bineînțeles — că-n anul 2000, sau poate mai devreme, în orice caz înainte de misilizare, înainte ca noi toți să devenim particule, dumneavoastră o să vă instalați pe Lună... O să vă cumpărați acolo trei vulcani și o mare... O să-i desteleniți, o să puneți totul sub o cupolă... Și-acolo, sub cupolă, o să vă construiți un *ranch*, o să aduceți mustangii... o să aveți herghelii, și cirezi... da, multe cirezi și

mulți cow-boys, cu cizme, cu pîteni, cu flinte... O să vă apărați cirezile cu flintele. Ca-n vestul sălbatic ! Ca-n *far-west* ! Numai că acolo o să se cheme *far-moon* ! Și, seara, după ce o să faceți inspectia călare... O, da ! o să călăriți toată marea — fiindcă acolo mările n-au apă... Vă descurcați... Mr. Winters să nu se descurce ? O să facă, probabil, o multinațională... O multistelară cu Marte, acolo au canale... o să găsească o soluție Mr. Winters... Seara, cînd o să vă întoarceți din junglă — căci fără junglă nu se poate, unde ați mai văzut dumneavoastră omirene fără junglă ? —, seara, cînd o să cîntați (*cîntă în genul country music*...) cînd o să cîntați, sub cupolă, pe terasă, cu domnul Winters... O să-l luați de gît și o să v-aduceți aminte cum era înainte de Apocalips, cînd mai existau orașe, frunze, oglinzi, *surprise-party*, și dumneavoastră o să-i ciripiți, așa, nazal, cum numai dumneavoastră știți să ciripiți (*imită*) „O, Bob ! O, Bob ! O, Bobby — o să spuneți. Ce noapte divină ! Uite cum răsare Pămîntul ! Pămîntul plin !“ (*Alt ton.*) Astă seară, Mrs. Winters, n-avem nevoie să mergem pe Lună. (*Și-a schimbat brusc umoarea. Parcă amenință.*) Pămîntul într-adevăr e plin. E atît de plin, încît ar fi o minune, o adevărată minune să nu cadă... Să nu facă buf ! Poc ! Poc !

EL : Ce faci, dragă, iar te crezi Ioana d'Arc ? Tt! (formează un număr la telefon) : Ce v-am spus eu azi-dimineață ? Punctul trei : dacă-i farsă, nu-i o farsă de amorul farsei ! Punctul doi de data asta, Nu tat'su face jocurile. De data asta, Nașul și-a găsit nașul ! Punctul trei Tipul, elefantul, scirbosul ăla care se uită prin tine și vede renii din Kamciatka, mumia electronică, Capone, domnule, astă-seară — o să rideți ! — era ca piftia. A ! Nu știți ? Păi cirul nu s-a terminat ! Ne-au dat niște plicuri, de fapt un fel de... de casete, care lucrează. Acum, cînd noi discutăm, ele lucrează, și la miezul nopții — ca în filmele cu vampiri, domnule —, la miezul nopții, noi o să le deschidem, fiindcă pînă atunci, ha, ha, ha, totul s-a calculat. Nu v-am zis eu ? Mai bine la chivuță, cu ghiocul ! Și cînd o să le deschidem... gata ! (Alt ton.) Ne dă data morții, domnule ! Cum s-ar zice trăii să mă văd și mort ! Dar ascultați la mine... Nu ! Nu vă duc cu vorba ! Am vrut doar să vă pun în chenar punctul patru. Punctul patru... Ei, ce ziceți dumneavoastră că e la punctul patru ? Ei, nu zău, lăsați-mi și mie o bucurie, că eu cu ce m-aleg ? Cu bucuria. Asta-i comisionul meu ! Ei, punctul patru... punctul patru... (Lovitură.) Da ! Dom'le, s-a făcut ! (Triumfător, ca un boxer în ring.) S-a făcut ! S-a făcut ! Și nu așa cum credeam noi : meci strîns. S-a făcut prin knock-out ! Capone nici n-auzea ce-i spun. Totul a durat cinci minute. A zis tot timpul yes, yes, yes. Parcă era în transă. La sfîrșit, a semnat. Păi, cum ? Se poate fără semnătură ? (Euforic.) V-am zis că se face ? Gata ! S-a făcut ! Mulțumesc ! Mulțumesc ! (pauză.) — Da' de ce amestecați aici Balearele ? Nu ziceați că în Baleare se duce Onez ? Ce nu poate Onez să trateze în Baleare ? De ce să nu se ducă ? Am auzit că-n Baleare brichetele-s o nimica toată. Prindem și balenele, cumpărăm și-o duzină de brichete, cumpărăm și... d-ăstia — cum le spune ? — niște izmenețe pentru ăla mic, care tot e pe drum, și uite-așa, cu balena în valiză, cu izmeneța la servieta-diplomat, îi prăbușim pe ăia pe care trebuie să-i ajungem și să-i și întrecem !... De ce sînt rău ? Cum adică, tot eu sînt rău ?... De un an mi s-au făcut creierii chisăliți — cum să-l iau ? pe unde să-l iau ? —, și-acum, dintr-o dată, domnul Onez, fiindcă s-a operat de splină și

fiindcă are cumnatul la... la... gata ! Ia să ne mai aerisim și noi, că tot vine cră... — mă rog, „sărbătorile de iarnă“... Ia să mai plecăm și noi la soare, că ne-am plictisit să mîncăm toată ziua varză à la Cluj la New York ! (Alt ton.) Bine !... Unde-i ordin, nu-i tocmeală ! Dar, vă rog, pe ăsta să nu mi-l urcați mie în cap ! Pe ăsta să-l prelucrați dumneavoastră ! Că ăsta n-are numai burta mare, numai gura mare... are și... Vă rog... S-a-nțeles ! S-a-nțeles ! (Realmente surprins.) Păi ce-are Marele Artist cu Balearele ? Sau vrea să facă înconjurul lumii, ca Amerigo Vespucci ? Bineînțeles ! Am mers eu cu ăia care au deturnat avionul, și n-o să merg cu domnul ăsta care nu știe să deturneze decît cadavre de dive, obsedate de trecutul lor glorios ? Scuzați ! Scuzați ! Vorbesc și eu în dodii. M-a zăpăcit victoria asta în doi timpi și trei mișcări. (Din nou fericit.) Dom'le, a fost mai tare decît Cassius Clay ! Mai tare ! Să trăiți ! Să trăiți ! Trăiască ai noștri și hip-hip... (Telefonul i s-a închis. Închide și el.)

EL (și mai radios) Iar plec în Baleare !

EA (dur) Ce te-ai dus să le spui, azi-dimineață, despre el ?

EL Despre cineee ?

EA Despre el ! După ce-ai tipat la telefon. După ce l-ai amenințat. Ce le-ai spus ?

EL Ascultă, doamnă, dacă luăm prea multe sedative și blocăm circuitele, te rog să iei măsuri medicale. Medicale, nu conjugale. Ce să spun eu despre el ?

EA L-ai amenințat !

EL : A, de amenințat — l-am amenințat. Bineînțeles că l-am amenințat. Cuhm, adică ? Pretindem că sîntem ambasadorul artei, nu vorbim decît de la Shakespeare în sus, și cînd venim aici, pentru o scurtă escală, ca să punem capul pe pernă, ca să ne refacem fusul orar... cînd...

EA : Ascultă ! El n-a făcut absolut nimic. El, el, da, el este, într-adevăr un om superior. El e primul om care a crezut, a adevărat, în mine ! Nu eram decît o biată fetișcană, da, ai dreptate, într-un loden verde... El a fost primul care m-a zărit, m-a scos din vîgăuna aia de la capătul lumii, m-a adus în Capitală, m-a pus... cine eram eu pe-atunci ? Nimeni ! Nimeni ! Dar el m-a pus să joc cu el, o slăbănoagă... o spe-riată...

EL : Pare-mi-se că nu erai așa de spe-riată, dacă te-au prins în culise — hm ! — pupîndu-te cu el...

EA : De ce-ai fost nevoit să raportezi ?
De ce ești ticălos ? El a avut doar
bunăvoința să mă asculte...

EL (tir la țintă) Să asculte, ce ? (Răc-
nește.) Să asculte că doamna vrea
să-și ia tâlpășița ? (Realizează c-a vor-
bit prea tare. Deschide automat tele-
vizorul.)

EA : Ei bine, trebuia s-ajungem odată și
aici. Mor ! Mor ! — și-o să te coste,
fiindcă eu nu accept să mă expediez
acasă într-o cutie de pantofi. Mor —
și salariul tău nu ajunge pentru pom-
pele funebre.

EL Dar celelalte... sînt aici atîtea femei,
mai tinere, mult mai tinere și mai
drăguțe... Astea de ce nu mor ?

EA : Întreabă-le ! Chestionează-le ! An-
chetează-le ! Nu știi, nu știi ! Știu
numai că... (Alt ton.) O demolează !
Peste o lună, o mută la bloc ! Cine o
să-i ducă toate troacele alea ?

EL : Ascultă, dragă ! Toți avem mame.
Nimeni nu s-a născut prin generație
spontanee... Dar dacă ți-a intrat în cap
că lumea o să piară fără o nouă Ioană
d'Arc...

EA : O să piară ! O să piară ! Ascultă-i !
Ascultă-i ! (La televizor, comentariu
„fierbinte“.)

EL Bagă de seamă ! Ești o femeie în
toată firea, dar nu ți-au venit deloc
— dar deloc ! — mințile la cap. Te
joci cu focul și-o să te arzi. O să te
arzi rău de tot, fiindcă eu n-o să-mi
fac praf viața, n-o să-mi fac praf
munca — tu știi prea bine, numai tu
știi cu adevărat, la ce galere am tras
eu în anii ăștia... Ocnă ! Ocnă ! Ocnă !
Tu nu poți să fii ca ăia care te vād
în *smoking*, te vād cu paharul de
whisky, aud c-ai mîncat la „Hilton“
— și nu îi duce capul decît la „Ce-ai
crăpat, bre, acolo ?“ În afară de tine,
nimeni, dar nimeni nu știe cît mă
costă pe mine circul ăsta — cu *party*-
urile lor, cu croazierele lor, cu neves-
tele lor reșapate, cu dineurile la lu-
minări — ca la morți ! —, cu *whisky*-ul
ăsta împuțit care, zic ei, e cel mai pur
alcool din lume... O fi ! Dar tu știi
că eu trebuie doar să-l duc la gură,
să-mi înmoi buzele, și pe urmă, în-
tr-un moment de neatenție, gîl-gîl-gîl,
în ghiveciul cu plante.

EA : Cunosc, cunosc figura !

EL : Fiindcă eu nu pot să-mi permit...
Eu, pentru un zero în plus, în minus,
îmi zbor creierii ! Tu știi ! Știi ! Tu
nu trăiești cu Onez, care dă fuga
la recepții — „Mergă băiatu' !“ — să-și
umfle burdihanul, ca să amortizeze
prînzul de acasă... Eu am făcut destule
sacrificii pentru tine. Oi fi fost tu
actriță mare, nu spun, dar pentru
funcția mea... Eu ți-am spus de la
început : nu-mi pasă ! Atunci nu-mi

păsa. Dar, dacă vrei să fim cinici
— nu cinici, sinceri —, află că
atunci nu-mi păsa, dar acum... As-
cultă ! Nici eu nu mai pot ! Nu mai
pot să tirăsc după mine un leș înlă-
crimat ! Ți-a intrat în cap că ești
Ioana d'Arc ? Du-te și mîntuiește ome-
nirea. Eu mă duc să iau dosarele.
Nu-ți dau nici un avertisment ! Ai o
jumătate de oră de gîndire. Dar nu
uita ! Tu m-ai trimis la lupta cea
mare. Deci... (Ton practic.) Punctul
unu. Nu te gîndi la mine ! Nu te
gîndi la dosarul meu ! Punctul doi.
Dacă vrei, rămii ! Dacă vrei, pleci !
Pleacă, așa cum ai stabilit cu Ido-ul
tău ! Punctul trei. Nu-ți fac nici un
pronostic. Nu-ți flutur nici o amenin-
țare. Vrei să te duci ? Du-te ! Plecați
împună ! Dar atenție... Punctul pa-
tru : Noi stăm — ai dreptate — pe o
muchie de cuțit ! Cine cade, cade ! Și
jos — atenție ! — nu e plasă ! Acestea
fiind zise, plec. Lipsesc o jumătate de
oră. La ora asta, bairamul s-a termi-
nat. Poți să-l suni, fiindcă s-a întors !
Ai tot timpul să puneți totul la cale.
(Se uită la ceas.) Este ora 23 și 50 de
minute. Cînd mă întorc... (Cu ochii în
tavan.) O să se repare și țeava asta.
Cu miinile mele o repar. Și, de data
asta, n-avea nici o grijă ! Cînd mă
întorc, o să fiu și eu gentleman ! Sun !
Sun la propria ușă ! (Iese.)

(Picăturile pică în cele două ligheane.
Ea formează un număr la telefon.)

EA (voce mică) Titus, Titus, te rog
să mă ierți... din cauza mea ai ratat
întîlnirea... Ba da, ba da, doamna asta,
Mary, am auzit și eu că e o persoană
foarte influentă... Sînt convinsă că era
bine s-o vezi. Mai ales, da, am aflat,
de cîteva luni insistă să te cunoască.
Nu ! Nu ! Te rog să mă crezi : nu-mi
pot ierta ! Întotdeauna am avut ororile
de actrițele care fac crize în afara
scenei, dar te rog să mă înțelegi, tu,
tu ești singura ființă care poate să
mă înțeleagă... Titus, m-am decis !
Trebuie să încerc imposibilul. Ai drep-
tate ! Asta va fi rolul vieții mele...
pentru că eu n-am s-o joc... Eu am să
fiu cu adevărat Ioana d'Arc. Acum,
abia acum simt de ce a vrut, a vrut
cu tot dinadinsul să se suie pe rug !...
Desigur, dar ce contează ! Vin, vin,
vin din spate, vin herghelii, puhoie,
vin astea tinere... Blugi, geacă, adidași,
bluze transparente. Astea n-au văzut
lodenuri ! Astea n-au mîncat la can-
tină ! Una nu-i mai izînită... șopăcăiesc
din șolduri... zăngăne din cercei... din
brățări, din... Toate scot foc pe nări...

Dar Ioana d'Arc, numai eu — numai eu, numai acum, după zece ani... (*Crescendo.*) Titus, poveștile astea nu se rezolvă telefonic, dar dacă de fiecare dată, absolut întotdeauna a fost alt ghinion și n-am putut să te văd, pot totuși să-ți spun. Prin scris am încercat. Nu se poate. Titus, te rog, te rog, iartă-mă! Iartă-mă pentru că ai avut dreptate... Nu-i adevărat. Nu numai tu m-ai iubit! Și eu te-am iubit! Dacă nu te-aș fi iubit... Titus, bagă de seamă ce spui! A, da, recunosc. Recunosc, tu m-ai scos din viața mea. Dar după?... după? Nu tu singur ziceai că n-am rivală? Că eu sînt pe locul unu. Că, după mine, locul doi e liber, locul trei e liber, locul patru e liber. Celelalte actrițe apar de-abia după cifra ghinionistă 13...? N-ai spus tu asta? Nu asta a fost fraza ta? Cum adică, o metaforă? O metaforă, adică în urma mea nu erau 13 locuri libere? Erau doar 12? Doar 7? Doar 3?... Bine, bine... Am învățat asta la școală... Pygmalion și Galatea... dar tu nu puteai să fii Pygmalion, dacă eu... Nu, crede-mă, acum nu te mai pot urmări... Pur și simplu nu-nteleg ce spui... Din păcate, nu mai sînt nici la vîrstă cînd tu spuneai un citat, o frază frumoasă — „Cerulea înstelată deasupra noastră...” — iar eu mă înfășuram în fraza ta ca într-un drapel... și... și... Nu! Nu! Te rog să fii mai clar! Cum adică?... Dar publicul, publicul care bătea din palme, în picioare, și mă chema de 10, de 20 de ori la rampă? (*Alt ton.*) Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! M-ai descoperit! M-ai descoperit, dar nu tu m-ai inventat! Asta vreau să fie foarte limpede: nu tu m-ai inventat! Nu tu puteai să hipnotizezi sute, sute de fete, de studenți, de doamne în vîrstă, care mă așteptau emoționate la intrarea actorilor c-o garoaafă în mînă. Nu tu puteai s-o îndulcești pe vînzătoarea aia acră de la mercurie, ca să mă servească peste rînd: „Știi, dumea ei...”, și toate clientele, alea grase, transpirate, nervoase, se luminau: „Știm! Știm! Pofțiți! Pofțiți în față și spuneți-ne și nouă: cînd o să vă mai vedem la televizor?” Minți! Minți! Minți! Minți, ca să te răzbuni... Știi de ce minți? Minți ca să mi-o plătești! (*Alt registru.*) O... o... o... Atunci de ce mi-ai spus: să nu zgîndărim răni nevindecate...? Cu atît mai bine pentru tine! După zece ani, în sfîrșit, jubești și ești iubit. Cu-atît mai bine! Fii fericit! Și ce vină am eu dacă ea are jumătate din vîrsta mea? Nu mă-ndoiesc că e frumoasă... Nu mă-ndoiesc că e talentată! Prima? Chiar prima din toate? Cum? Tot

așa? ea e pe primul loc, pe locul doi — nimeni... pe locul trei — nimeni. Celelalte vin după cifra ghinionistă 13? *Exact așa?* Cum nu-i tocmai exact? Cînd? *Atunci*, atunci te-ai înșelat? *Atunci* nu era valabilă fraza aia! Și-mi spui asta, acum... acum, după zece ani... după... după... Titus, Titus, îmi pare rău, îmi pare rău foarte rău, dar dacă acum nu ți-aș spune ce gîndesc, ar trebui... Titus, idolul meu, dar tu — și tu — ești un... un... un monstru! *El* e un monstru? Dar ce legătură are una cu asta? Ce știi eu ce le-a spus el despre tine? Și orice le-ar fi spus el despre tine, ce legătură are cu mine? Cu talentul meu?... *El* s-a răzbunat? Dar tu, tu ce faci? Ce faci Titus? Nu... nu... E suficient! Mi-ai spus destul... (*Se sună la ușă.*) Nu, nu-i nevoie să te explici! (*Sonerie.*) Da! Da!... Am să încerc să te înțeleg (*Sonerie.*) Am să încerc să uit ieșirea asta... Dar și tu Titus? Și tu? Și tu? (*Cu o mișcare moale, pune receptorul în furcă, iar se duce la baie. Își dă cu apă pe față. Se duce și deschide. Intră El.*)

EL (*cu un aer prefăcut dezinvolt*) Gata? L-ai făcut fericit? Spune mă, ți-a spus că te adoră? I-ai spus că îl adori? (*tace.*) Hai mă, ai curaj! Vasăzică după zece ani iubești și ești iubită! Bravo, mă! Vasăzică plecați în voiaj de nuntă? Prima etapă — să știi — o facem în trei... Dacă ai probleme cu OK-ul, nu le mai avea. Sînt bilete! S-a telefonat! Era o echipă de baschet. Nu mai pleacă! (*Privind în jur.*) Ei, gata, gata valizele? (*Picătura pic-pic! pic-pic. Scoate și el un geamantan. Cu mișcări precise, începe să caute, din maldărele de pe scenă, obiectele de voiaj.*) Unde-i plovărul bleu? (*Ea i-l aduce tăcută. Il ajută pe tăcute să-și facă valiza. Sună telefonul. Ridică El.*)

EL (*în telefon*): Nu! Cum o să dorm? Noaptea asta se doarme pe scurt. În *synopsis*! (*Alt ton.* Din ce în ce mai surescitat.) Capone? Nu se poate! Și contractul pe care l-a semnat aseară? Bineînțeles că vă cred... Vă cred, dar nu cred... Dar nu se poate! O fi iar vreo farsă. (*Incrincenat.*) Piară Capone! Dar contractul ăsta nu poate să piară așa! Eu vă propun să verificați. Scamatoria ar fi prea mare! Contractul ăsta, nu se poate pierde cu la rișcă ceac-pac! Nu se poate! Bine! Aștept! (*Închide telefonul.*)

chide telefonul. Către Ea.) Ce faci ? Ai înnebunit ? Acum chiar ai înnebunit de-a binelea... Dă-mi caseta !

(Alergătură, zărvă, urmărire, mobile răsturnate, refugiu în bae și bucatărie.)

EA Ți-am spus : nu !

EL : Ascultă ! Bagă-ți mințile-n cap ! Astea nu sînt recuzită. Aici nu sîntem la teatru ! Noi nu... Nu sînt aici de capul meu.

EA Nu-ți dau caseta !

EL : Ascultă ! Tu chiar urmărești să mă distrugi pînă la ultima fărîmîță ? Definitiv ? Nu-ți ajunge scandalul... de drept civil. Acum, fiindcă dăm foc corăbiei, trebuie să ajungem și în penal ? De ce ? De ce ? Fiindcă ți-ai pierdut capul ca o fetișcană... A, nu ca o fetișcană ! Astea nu-și mai pierd capul. Capul și-l pierd femeile coapte... răscopate... Astea care aleargă după ultimul tren din Gun Hill... Ești fericită ? Fii fericită ! L-ai așteptat zece ani — sau poate crezi că eu n-am simțit ? Sau poate crezi că n-am băgat de seamă că absolut tot timpul mă comparai cu el ? !

EA Minți ! Minți ! Ori minți, ori ești prost.

EL (caută casetele zdrongănind cutii din bucatărie, deschizînd cu greu uşile glisante după care s-a baricadat ea etc.) Nu sînt prost deloc. Și nici tu nu ești proastă. Aveai dreptate. De cinci, de șase generații, el a fost un gentleman ! De două generații, eu sînt din Rahova ! El are sigilii. El are maniere. Bunicu-său a fost general, erou în '77, străbunicu-său, la '48. Eu... noi... Noi am fost pădurea fără arbori... genealogici. Armata fără generali. Pașoptiști fără nume. Du-te ! Du-te ! Du-te în Liban, mireasă ! Te-a așteptat zece ani. Dacă vrei, poți să te duci chiar acum în cameră la el. Ca să nu se mai zvîrcolească. Să nu te mai aștepte nădușit. Du-te ! Ce contează că-n lipsa mea ai mai fost o dată ? Du-te ! Iubiți-vă din nou ! Ce contează că eu am să săr în aer ? ! Important e că, în sfîrșit, în sfîrșit, v-ați găsit, v-ați regăsit fericirea. (Sec.) Dă-mi caseta !

EA : Niciodată ! Niciodată. (Sună telefonul. Amîndoi se reped la receptor. Amîndoi trag de el.)

EL : Allo...

EA : Caseta nu se deschide ! Ba probabil că se deschide, dar noi nu știm s-o deschidem ! Nu vrem s-o deschidem ! Nu ! De data asta — doar de data asta — trebuie să vorbiți cu mine ! (El iar încearcă să-i ia aparatul. Chiar reușește să-l apuce.)

EL (trăgînd de receptor, abia izbutește să îndruge) : Vă rog să ne scuzați... vă sun eu imediat... imediat ce... Bine !

EL (sec) A murit Capone !

EA Cum, cînd a murit ?

EL A murit acum zece minute. Toată seara fusese schimbat, recunosc. Dar de aici... de aici pînă la...

EA Dar ce i s-a întîmplat ?

EL : Prostii ! Prostii ! „A murit din șoc !” S-a șocat ! Cînd a deschis plicul... mă rog, aiureala aia de casetă... cînd a citit pe casetă data... i s-a făcut rău... cînd a venit doctorul, bătrînul încremenise în fotoliu, cu mina înceștată pe casetă, și acolo scria... Ei, ce scria ? Data de azi ! E bine ?

(Ea începe „să facă” paturile. Iar sună telefonul. Ridică El.)

★

EL Nu ! Nu v-am spus adineauri că nu mă culc ? Nu v-am spus că aștept ? Ce casetă ? A ! Da, da. La toți le-a dat... Să vă spun drept, din clipa în care mi-a dat-o, am și uitat-o... Nu ! Nu sînt zăpăcit, dar... mie, vă rog să mă credeți, acum nu-mi pasă nici măcar de data morții... Mie îmi pasă de contract ! ...O am ! Trebuie s-o am ! Trebuie să fie în buzunar... Un moment ! Un moment ! (Lasă telefonul. Scoate din buzunar un fel de casetă. Din nou la telefon.) Bineînțeles ! O am ! E aici ! Curaj ? Vă rog, nu mă zgîndăriți, fiindcă eu recunosc, sînt puțin-puțin superstițios. Doar la un colț ! Un moment, s-o-ntreb. (Către Ea.) Unde-ai pus caseta ta ? (Ea se duce, desface poșeta, o scoate, i-o dă.) Bineînțeles ! Sînt aici ! Amîndouă ! Imediat ! Poftim ? Ei, acum chiar începeți să mă puneți pe gînduri... Păi, n-am hotărît că-i o farsă ? Firește, firește că totul are un dedesubt... dar acum... vă rog... știți, eu sînt materialist științific, dar v-am spus, doar la un colț... Un moment ! (Întoarce caseta pe față și pe dos. Caută punctul de deschidere. Vrea să tragă.)

EA (se repede la el) : Nu !

EL Un moment ! (Acoperind receptorul, către Ea.) Cum nu ?

EA Pentru nimic în lume, nu !

EL (încearcă să tragă. Ea se repede. El, în receptor) : Un moment ! Un moment ! (Ea îi smulge caseta. El vrea s-o prindă.) Încă un moment, vă rog ! (Ea fuge cu caseta. El o înghesuie pe tăcute. Ea se zbate. Busculada începe să devină sonoră. El se întoarce la telefon.) Vă rog să închideți și să așteptați cîteva minute. E o... e foarte greu de deschis. Vă sun imediat ! (In-

Bine, v-o dau... (Ii întinde receptorul Ei.)

★

EA Niciodată n-ați avut timp să vorbiți cu mine! Firește, îmi cunosc foarte bine atribuțiile... eu fac parte din decor... Eu întreb soțiile clienților: „Ce vă mai fac copiii?” Dar numai după ce m-am asigurat în prealabil că fata n-a fugit cu o Panteră neagră și că băiatul nu i-a părăsit. N-a plecat în Nepal. Nu s-a făcut *punk*. Cunosc, cunosc, rolul ăsta!... Nu e cazul să faceți bancuri proaste despre rolurile mele. Nu e cazul să mă jigniți!

EL (*aparte, resemnat*) Bravo domnule! Ia zii-le tu!

EA Dumneavoastră vă imaginați că o actriță e un fund pe care-l ciușesc pe rînd regizorul, directorul și fotografii. Fotografii, ca să-i facă pozele gratis... Nu! Nu sînt fasoane de vedetă... Nu! Nu retrageți! Ați adăugat foarte corect. De *fostă* vedetă... Nu! Casetele nu se deschid! Pentru că nu e bine! Nu e moral! Ba nu! Ați auzit bine nu e moral! Jocul ăsta „de-a computerul vieții”, e un joc imoral. Jocurile imorale nu trebuie jucate! La nici un preț... În nici o valută... Nici eu nu știu, și nici dumneavoastră, care știți atîtea... Nu se poate, înțelegeți, nu se poate, e imoral — chiar dacă nimic nu-i sigur, nu puteți să obligați un om... Între noi și tipii ăștia trebuie să existe o diferență... El, și cînd sînt bolnavi de cancer, sînt chemați în cabinet, la șeful clinicii „Mr. Johnson, *sorry, sorry*, dar trebuie să te pregătești! Mai ai, Mr. Johnson, doar șase săptămîni!” La ei, toate astea au o rațiune! *Money, money, money*! Dar noi, dar el... el... n-are acțiuni, n-are lingouri... Pentru noi, *money*... (*Dur.*) Vă rog! Vă rog! Nu-mi dați în cap cu rațiuni superioare! Dacă sînt rațiuni superioare, iată, mă îmbrac imediat, și vi le aduc eu pe amîndouă, faceți cu ele ce vreți, dar nu...

EL (*care ședea într-un fotoliu, resemnat — vrînd să vadă unde o să ajungă Ea — se repede, ia amîndouă casetele, îi smulge receptorul. La telefon*): Mă iertați că vă întrerup! Asta-i soluția! Am luat amîndouă casetele și vi le prezint imediat. Imediat! (*Ea încearcă să le recupereze. El le smulge cu forța. Tot la telefon.*) Poftim? Bine, eu mă prezint imediat, și vă redau interlocutoarea. (*El iese precipitat cu casetele.*)

EA (*la telefon*) Deschideți-le! Citiți-le! Faceți cu ele ce vreți. Dar singur! Singur! *Fără el*. Și, după ce le citiți, *nu-i spuneți!* Nu-i spuneți! Pentru că puteți să-i cereți orice, dar asta n-aveți voie să i-o cereți! Există un drept la știință, dar există și un drept la neștiință! Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Acest om — ascultați-mă pe mine, eu îl cunosc de mulți, de foarte mulți ani — n-are voie să-și cunoască data morții. Chiar dacă pe nenorocita aia de casetă o să scrie ianuarie 2300, omul ăsta va muri... Nu, nu de frică... E ceva ce mi-e foarte greu să vă explic. Omul ăsta... La început trăia în nori... Dar, la un moment dat, viața l-a azvîrlit în apă! I-a strigat: înoată! Eu credeam c-o să se înec din primul minut. Eroare! Eroare! Cînd a simțit apa rece, valul, creasta valului, talazul, omul ăsta a descoperit de la primul plonjon, că, de fapt, el nici nu are vreun rost pe uscat. El e delfin! E inteligent, dar n-are noțiunea finitului. Numai balenele vin la mal să se sinucidă din deznădejde. Delfinii înoată în sentimentul veșniciei... Omul ăsta trăiește pentru că are în față infinitul. Orgoliul și infinitul! Nu-i treziți pe cei care înoată fără să se gîndească la mal! Dacă-l treziți, dacă-i treziți... Cad de pe muchie! Cad de pe streșină! Se fac zob! Zob! Nu, nu e nici o amenințare! Din păcate, nu poate fi un ordin. Nici eu — să știți — nu primesc ordine! Da! Chiar vă rog să înregistrați nu primesc or-di-ne! Dar vă avertizez băgați de seamă! Intrați pe o orbită mortală!

(Trîntește receptorul. Pauză mai lungă. Picături: *pic-pic! Pic-pic!* Ea s-a băgat în pat. E înfocilită și fumează. Stinge veioza. În întuneric nu se vede decît gămălia de foc a unei țigări. Liniște. El intră. Aprinde veioza. Altă veioză. Aprinde toate decurile din casă. El are acum pe obraz o lumină pe care nu i-am mai văzut-o și nici nu i-o puteam bănuî. Gesturile lui și-au pierdut precizia. Mișcările sînt mai ezitante. Are parcă alt glas. Se duce la combină. Întoarce butonul. O melodie tandră umple încăperea.)

EL (*o blîndețe de mult uitată*): De ce nu te-ai culcat? De ce te-ai apucat din nou să fumezi? Toma te-a rugat ca pe bunul Dumnezeu — și ăsta știe ce vorbește...

EA Da' de cînd ți-ai adus aminte tu de profesorul Toma? N-ai observat? Fumez tot timpul! — Cum se face că remarcă abia în noaptea asta... pe frigul ăsta...?

EL (făcînd totul ca să și-o aporie, își ridică gulerul, se preface c-o împușcă intinzînd două degete — pfiu! —): Ai văzut că am reparat țeava? De fapt, n-am reparat-o... Am cîrpăcit-o puțin. E nevoie de o reparație ceva mai mare... Și noi doi avem nevoie de o reparație mai mare. (Îi aduce o aerotermă. O pune la marginea patului ca s-o încălzească. Îi caută piciorul încălțat în șosetă de lînă. Îl sărută. Forțîndu-se să glumească.) Psihi-mu... chera-mu... fos-mu... hrisi-mu...!

EA A! Probabil iar urmează o scenă tactică, de diplomație. Acum ți-ai ales un ton nou. Cu tine nu știu niciodată cum începe, dar știu întotdeauna cum se sfîrșește harșt! Harșt! Harșt!

EL Să știi că i-ai făcut o impresie formidabilă.

EA Cui?

EL Lui! Mogulului! Mi-a spus că n-a vorbit niciodată cu tine pentru că... te credea, mă rog, așa și pe dincolo... Dar acum era chiar impresionat. El nu prea are timp niciodată de probleme personale, dar acum mi-a spus (lovînd ușor cu pumnul.) „Măi tovarășă asta, chiar ar fi trebuit s-o joace pe Ioana d'Arc“... (Alt ton.) Iartă-mă!

EA „Iartă-mă“? Tu știi că de zece ani nu te-am auzit spunînd „eu sînt vinovat“?

EL (o ia în brațe, o sărută tandru pe obraz, pe pîr, pe umeri; pe urmă o aduce pe scaunul înalt de la bar; pe urmă mută aeroterma la picioarele ei; pe urmă o înfășoară cu pledul mare, pufoș...): Tu, cînd urcai pe scenă, aveai întotdeauna un nimb... o aură... Am greșit. Iartă-mă! I-am spus și lui...

EA: Lui? Lui — cui, adică?

EL Lui! Idolului!

EA La ora asta?

EL Da! La ora asta. Există vreo oră din zi ori din noapte care să-i împiedice pe doi bărbați să se explice?

EA Încă ceva nou! Știam că ții foarte mult la protocol.

EL Poate că sînt împrejurări în care nici un protocol din lume nu poate să împiedice un bărbat să se ducă la alt bărbat, să ciocăne la ușă, să-i spună „Scuză-mă că dau buzna! Da, vîd, ești în pijama... dar... dar...“

EA Dar?

EL Am băut toată sticla. Se simte? Mi se mpleticește limba? Sînt beat!

EA Vorbești foarte clar, dar probabil că, într-adevăr, ești beat, dacă tu, care nu bei niciodată, pentru că totdeauna trebuie să nu-ți scape nimic, nimic...

EL Mi-a spus tot!

EA Eu ți-am spus tot! De la mine ai aflat tot.

EL: Mi-ai spus, dar nu te-am crezut. (Ride cu poftă. Orgoliul lui viril pare acum deplin satisfăcut.) Ha! Ha! Ha! Ho! Ho! Ho! Va să zică... El, cu Olimpul... cu muzele... cu „cerul înstelat deasupra noastră“... iar eu... Fa-unul! (Deodată se repede la ea, cu o mare, renăscută poftă bărbătească. Ea îl împinge. El insistă. Insistă pînă cînd nu mai insistă.) Eu, numai eu te-am iubit. Te-am iubit cu adevărat. Nu ca el! Cu versuri din lirica universală. Cu replici din repertoriul mondial.

Eu... eu... eu... voiam, la propriu, să te mînînc. Să mi te bag, în stomac, în singe... Să te inspir și să nu te mai expir. Da, i-adevărat! Nu voiam să stau la facultate! De ce să stau la facultate, cînd puteam să stau cu tine sub plapumă? De luni pînă duminică. Mă duceai în fiecare seară, ca să mă cultivi, la teatru, la studioul nostru! Dar eu voiam în... pe studioul nostru. Pe studioul ăla de furnir jupuit, cu arcuiri rupte. În fiecare lună le reparam. Tapițerul era un om în vîrstă. Nu-l mai ducea mintea. De fiecare dată zicea „Don' șef, nu mai depozitați, don' șef, atîtea greutatea pe saltea, pentru că cartea e mai grea ca plumbul!“ Tu ordonai: „Cassanova, ieși de sub fustele mele!“ Ce fuste! Aveai un loden verde și o coamă, o clăie mare, o tonă de șuvițe, de plete, de bucle, de zulufi. Tu mă trimiteai mereu la lupta cea mare, dar eu nici c-auzeam. Eu îți strigam „Ciao, bella! și mă azvîrleam la remorcă! Pentru că cel mai bine era cînd luni tramvaiul 3. Mă instalam la remorcă, la geam și te priveam. Te priveam, fără ca tu să mă vezi și-ți făceam semn: „Ciao, bella!“ „Ciao, ciao, bella! Ciao, bella, ciao! Ciao, bella!“ (Schimbă tonul. Exaltarea trece în lacrimi. În hohote. Brus.) Bella, nu muri! Supără-te pe mine cît vrei! Disprețuiește-mă! Disprețuiește-mă, dacă nu mă poți admira. Să nu crezi că eu nu te admir! Să nu crezi că eu nu simt! Știu! Te sufoci! Nu ei te sufocă! Te sufocă... te strivește... nimbul tău... Aura ta! Ce vrei să-ți spun? Ce vrei să-ți spun? Vrei să-ți spun — ca în ziare — că înțeleg că un artist adevărat nu poate... (Hohote zguduie.) Bella, nu muri! Te rog... te rog... din inimă... te rog din suflet... iartă-mă! Iartă-mă pentru tot! Te-am sacrificat! Tu crezi că eu nu știu că te-am sacrificat? Ți-am luat-o pe Ioana d'Arc și ți-am dat-o în schimb pe doamna Winters. Iartă-mă!

EA : Ascultă ! Tu chiar te-ai îmbătat ?
(*in timpul replicii ea a încercat să-l potolească, așa cum se potolesc bărbatii abțiguiți ; începe să-l ajute să se dezbrace, să-și pună pijamaua.*) Până la avion mai ai numai trei ore ! Nu se poate să pleci în halul ăsta !

EL : Nu mai plec !

EA : Cum nu mai pleci ? Iar și-au schimbat părerea ?

EL : Eu mi-am schimbat-o ! Eu i-am rugat, eu am insistat să-l trimită pe Onez !

EA : De ce ?

EL : O să se descurce ! O să se descurce foarte bine. Are el burtă mare, gură mare, dar să știi : gura mare prinde. Prind și figurile lui. Ce crezi, că s-a făcut de ris când și-a scos cămașa din brăcinari ? Da' de unde ! S-au distrat ! Le-a și plăcut. Aștia-s tipii care plac acum ! Aștia-s acum la modă ! Ca la bazar !

EA : Ce-i cu Capone ?

EL : (*încet, încet, își revine*) Mister ! Groază ! Senzație ! Fiu-său Frankenstein ăsta, n-a vrut să-l omoare. A vrut doar să-l testeze. Voia doar să știe când pică moștenirea, fiindcă domnul Winters îl scuturase pe Capone în ultimul timp, îi trăsese vreo trei cacialmale...

EA : Ascultă ! Ce mă interesează pe mine ? Ce caut eu în toate poveștile astea... ?

EL : Dar tu m-ai întrebat !

EA : Tu nu-nțelegi ? Singura ei distracție e să stea pe bancă, la poartă... ca să vadă, ce?... Să vadă copiii cum bat mingea... să vadă cum trec vecinele cu plasa... Și, peste o lună, o demolează. O mută la bloc ! Cine spune-mi tu, cine o să-i strângă toate troacele, acum, când nici injecțiile alea nu mai au nici un efect... acum când... ?

EL : Iubito, de ce vrei tu să ne chinuim ? De ce nu vrei tu să luăm viața...

EA : Care viață ? Nu pot... nu mai pot să...

EL : Te rog ! Te rog mult. Undeva în scenariul vieții noastre în doi s-a strecurat un calcul greșit.

EA : Nu știi. Nu mai știi... (*Pauză. Nu mai știe de unde să înnoade firul. Din tavan : pic-pic ! pic-pic !*) Lasă, lasă. Nu-ți mai face singe rău...

EL : (*Își înfundă capul în poala ei, se încolăcește de ea, izbucnește în plâns*) : Doamne, Dumnezeuule... Nu te juca cu mine, pentru că eu, în povestea asta, sînt... sînt cu adevărat superstițios...

EA : A deschis casetele ?

EL : Doamne, Dumnezeuule, știu că nu exiști, dar de ce... de ce ne e atât de frică de ce nu există ?

EA : Ți-au deschis caseta ? Ți-au deschis-o ! Și cît, o, cît l-am rugat să nu ți-o dea. Să nu-ți spună !

EL : Nu-i vorba de mine !

EA : Da' de cine-i vorba ?

EL : E vorba de tine și ți-o spun eu, pentru că, dacă nu ți-o spun eu, o să ți-o spună miine-dimineață el. Frankenstein ! Asta-i metoda lor ! Asta-i blestemata lor de metodă !

EA : Și ce dacă-mi spune ? Eu nu sînt superstițioasă. Ce-o să fie dacă scrie peste un an ? Peste trei ani ?

EL : Nu ! Nu scrie peste trei ani !

EA : (*pauză, apoi*) Dar peste cît scrie ?

EL : Scrie peste trei luni !

EA : Doar... trei luni ?

EL : Da ! Da ! Da ! Dar tu n-ai înnebunit ? ! Tu nu poți să crezi în aiurelile astea ! Cum să mori ? De ce să mori tu ? (*O mîngîie, o sărută, din ce în ce mai disperat.*) Cum o să mori ? Cum ? Nu muri ! Nu muri iubito ! Te implor, nu muri ! Nu muri ! (*Se repede la lumini. Le stinge pe rînd, ca și cum ar vrea să sfarme steckerul, priza, întrerupătorul. Nu se vede nimic, dar se simte, se aude — pe cît se poate — o scenă de dragoste.*) Eu sînt vinovat ! Cine putea să știe cît o să coste ?... Cît o să ne coste... Eu sînt vinovat ! Dar cine putea să prevadă ? Cine ?

★

(*Același living-room. E dimineată. De data asta, pe scenă sînt nu două, ci trei lighene. Picăturile curg. Ea pregătește micul dejun. Nu mai are gesturi vlaguite. Din baie se aude răpăiala dușului.*)

EA : Vrei ochiuri sau omletă ?

EL : Poftim ?

EA : Ochuri sau omletă ?

EL : (*tipă*) : Indiferent !

EA : (*la fel de tare*) : Indiferent nu servim ! Indiferent nu ținem !

EL : (*apare, înfășurat în prosop*) : Nici noi nu servim omletă ! Servim zeamă de varză. Servim potroace. Trebuie să ne dregem ! (*Zice că „nu servește”, dar începe să mănînce cu poftă.*) Și tu crezi că Buhoglindă ăsta, Onez ăsta, o să se descurce ? Iar dă-i cu operația de splină ! Iar dă-i cu... Fiecare problemă are cel puțin trei scenarii... În chestia asta trebuie fler... Trebuie să-ți meargă ordinatorul ! Ți-ai tot șpilul or-dina-to-rul !

EA : Am să-ți spun ceva, dar nu trebuie să te superi.

EL : Azi, cine se supără primește na-na ! (*O bate în joacă.*) Na-Na ! Na-na ! Chera-mu !

EA : Dar nu te superi ?

EL *My God*, chiar dacă nu ne-am născut gentilemni, devenim. Devenim și noi cu timpul, *psihi-mu*!

EA Tu nu crezi — dar nu te superi ? — tu nu crezi c-ai început să le semeni ?

EL Cu cine ?

EA Cu... Cu ăștia pe care vrem să-i ajungem și să-i înțrecem. Peste un an, îmi zice Mr. Winters — ședea chiar pe locul pe care stai tu acum —, peste un an, canapeaua asta o să valoreze... A zis și el o cifră. Ce mă interesează pe mine cit o să valoreze canapeaua asta peste un an ? Peste un an eu o să-ți trimit semnale din cosmos! Bagă de seamă! Cînd o să auzi trosnind canapeaua, să știi, că eu...

EL (*amuzat*) : Mă, dar știi că la un colț, ba chiar la două colțuri, ai devenit superstițioasă ? (*Alt ton.*) Eu am crezut că toată povestea aia cretină cu „computerul vieții” s-a închis astănoapte !

EA : S-a închis computerul vieții lor ! Computerul vieții noastre mai funcționează încă !

EL : Parcă ne-am înțeles. Nu mai avem nici patru luni pînă la concediu. Ne întorcem. Ne întorcem acasă, și acolo, cu mintea limpede, nepresați de evenimente... Mai avem patru luni...

EA : Dar dacă eu nu mai am patru luni ?

EL : Ești... Ești... (*Încercînd, fără haz, vechea lor glumă.*) Oblomovisto ! Oblomovisto !... Ascultă ! Ce faci tu acum nu-i *fair*. Acum, eu am nevoie de energie, de tonus. Trebuie să fiu în formă ! Pentru că azi începe alt campionat... La Toronto !... Și ce începe azi, la Toronto, poate, într-adevăr, să hotărască soarta...

EA De ce zici soarta ? De ce nu zici cariera ?

EL : Cariera ? (*O picătură cade în farfurie.*) Ei, nu ! Asta chiar depășește orice măsură ! Acum îmi plouă și în omletă... Cariera ?... Tu, numai tu puteai să invenți picătura asta ! Tu ești picătura mea ! Tu ești crucea mea ! (*Se pregătește să plece.*)

EA : Nu pleca !

EL : E tirziu ! N-ai aflat ? Asta-i programul ? Asta-i misia !

EA : O singură dată, în zece ani, te rog să nu mai pui misia mai presus de tot !

EL (*enervat de-a binelea*) : Tu nu ești totul ! Da, recunosc, atunci, de mult, foarte de mult, ai fost. Dar acum, tu nu mai poți să fii totul ! Ești o parte. Și-mi pare rău că trebuie să ți-o spun — dar asta nu-i decît din vina ta — ești o felie destul de îngustă din... A ! dacă ar fi fost copii, ar fi fost altceva. (*Cu ranchiună încă vie.*) Dar n-au fost ! Tu, tu n-ai vrut să fie ! Tu n-ai

putut. Tu jucai Nora și voiai să fii Fecioara din Orléans ! (*Sună telefonul. Ridică El.*)

EL Ei, nu ! Ei, nu ! Bravo ! Va să zică, trăiește. Va să zică, nu s-a pierdut contractul ! Asta, să știți, chiar că-i o veste bună. Nu-i tot ? Ei, hai, că mă faceți curios ! Cine ? Cine ?... El personal ? El, cunoscutul Rade-tot, a spus el — personal, personal — „nu cunosc problema !” Ei, să știți că pînă disează chiar debarcă extraterestrii ! ...Parcă e prima oară cînd plec nedormit ? N-are importanță ! Bine !... Nu-i nevoie ! Valiza e făcută ! Am făcut-o de ieri. (*Uitîndu-se la Ea.*) E bine ! E foarte bine... (*Către Ea.*) Sărutări de mîini ! (*În receptor.*) S-a raportat !... (*Iar către Ea.*) Calde sărutări de mîini ! (*În receptor.*) S-a raportat !... (*Iar către Ea.*) Foarte calde sărutări de mîini ! (*Alt ton.*) Într-o oră sînt în mașină. Păi ce credeți, că numai cosmonauții au antrenament ? S-a-nțeles ! Zbor ! (*Inchide telefonul.*) (*Către Ea, radios.*) Plec, plec în Baleare !... Țeava o repar eu ! Eu, cu mîna mea ! Iar domnul Drăgușin... Ei, o să vezi tu... ce-o să discut eu cu tipul ăsta care n-are-n cap decît o vilă la Ciulnița, cu interfon la poartă ! (*Dă să plece.*)

EA : Cum, pleci ? Cum, adică ? ! Tu ești superstițios numai pentru tine... ?

EL : O ! Acum ai trecut de la Ioana d'Arc la Dama cu camelii ? (*Eficient.*) Ascultă, femeia lui Dumnezeu, n-am stabilit azi-noapte ? E o prostie ! S-o uităm ! (*Tonic.*) I-am făcut-o ! I-am făcut-o măgarului ăla de Onez ! Plec în Baleare !

EA (*cum ar zice Camil „întinsă ca un arc”*) : Și eu plec !

EL : Ascultă ! O plecare ca asta nu se poate face așa... Ca să pleci, trebuie să-ți vină o telegramă. Să primești un telex : „Mama grav bolnavă”...

EA (*dezlănțuită*) : Dar mama este grav bolnavă ! Nu trebuie să primesc nici o telegramă ! Nici un telex. Mama, știi bine, e grav, foarte grav bolnavă ! Acum... acum... Nu se mai poate țiri pînă la poartă, iar eu... E singură ! Și-o s-o mute la bloc ! Într-o lună ! Ne mutăm ! Ea... Într-o lună se mută la bloc, iar eu, în trei luni... mă mut... Mă mut mai sus... mai departe.

EL (*încercînd să pună punct*) : Mă duc să iau corespondența și mă-ntorc să iau valiza ! (*Pleacă.*)

*

(*Sună telefonul. Din tavan, în trei li-gheane, picăturile : pic-pic ! pic-pic !*)

venia! Sigilează-ți computerul! Lasă în scris să fie deschis în alt mileniu, cu alte creaturi, cu altă specie de pămînteni. Pămînteni cu alt sistem nervos, cu alt blindaj, alt tip de hemoglobină. Dar azi, acum, sistemul nostru nervos nu-i pregătit. S-a uzat. S-a anemiast. Nu e cazul să-l mai ameninți! Nu e cazul!

EL (*ștergînd mereu pe jos, împiedicîndu-se mereu de ea*) Mișcă-te, mișcă-te odată! O să vezi ce scandal o să facă administratorul. O să vezi ce penalizări!

EA: Doctore, doctore, nu mă obliga să țin discursuri...

EL (*storcînd cirpele în căldare*) Ba da! Vorbește, vorbește! Antrenează-te! Fecioară din Orléans... Ai uitat că trebuie să faci harceaparcea pe englezi?

EA: Doctore, te rog, te implor, încetează să-mi vorbești de verdictul dumitale! Încetează cu verdictul! Încetați cu verdictele! Rezistența noastră are și ea o limită! Există o limită! Înțelegi? Undeva trebuie să existe o limită! Undeva, cineva trebuie să știe că o picătură, o singură picătură — și gata. Și gata! Și gata! Și gata! Nu ne mai amenințați cu destinul! fiindcă destinul, nu face decît să ne bată în tavan, cu bocancii, cu cizmele, cu tirnăcoapele... „Ta! Ta! Ta! Ta!“ Destinul nu face decît să ne amenințe! Vine, vine ploaia de foc, vine potopul, vine îngerul cu trîmbița, vine dragonul cu șapte capete, vine Judecata de apoi, vine criza, vine războiul, vine atomica, vin galaxiile peste noi, vine cometa Haley. Rezistența noastră are o limită! Înțelege! Are o limită! Trebuie — nu se poate altfel, trebuie să ne lași, trebuie! — avem nevoie de incertitudinea speranței. Pentru că trebuie să contăm și pe improbabil! Pentru că trebuie să contăm și pe imposibil! Trebuie! Trebuie! (*trîntește telefonul.*)

EL (*la sfîrșitul unei bădăli navale, ștergînd ultimele porțiuni de podea. Își scoate pantofii, îi scurge de apă*): Nu te deranja! E păcat să întrerupi o tiradă atît de...

(*Între timp, „operația inundație” s-a încheiat. El s-a șters pe mîini și acum desface plicurile.*)

EL (*tonic, vesel, pe caili cei mari*): Închipuiește-ți, huiduma aia de Onez îmi scrie ca să-mi mulțumească! El, Onez, îmi mulțumește mie — în scris — că l-am scos dintr-o situație dificilă! Scrisoarea asta chiar trebuie păstrată (*o bogă în buzunar.*) Mai știi? S-ăr putea ca Onez ăsta să nu fie chiar așa de mare lepră? În orice caz, băiatu'

și-a dat seama! (*Foarte răspicat.*) A înțeles că eu nu sînt Zeno! Pentru prima rundă, e bine. E chiar foarte bine. (*Alt ton.*) Ei, ce vrei să-ți aduc?

EA: Plec!

EL (*agasant și grăbit*) Ascultă, dragă, eu cunosc marile tale scene. Dar acum mai sînt doar zece minute pînă vine șoferul. Inundația a fost oprită. Țeava a fost astupată. Picătura asta, sper eu, n-o să mai cadă. Acum nu mai e timp nici pentru Ioana d'Arc, nici pentru scena ta favorită (*o imită*)... „Torvald, Torvald...”

EA: Și pentru că minunea noastră nu apare — nu poate să apară — plec!

EL: Nu poți să-ștepti pînă mă-ntorc? Am să le explic un caz de boală în familie...

EA: Nu pot! Nu pot! Zece ani am putut, dar patru luni nu mai pot, nu mai pot, pentru că nu mai am patru luni.

EL: Ascultă! Fii rezonabilă, luni seară mă-ntorc. Chestia asta din Baleare o să fie, într-adevăr, o bombă. Presimt *knock-out* îi fac. Dar acum, Balearele — gata! Sînt ca și bifate. Acum vine Toronto! Fiindcă aici e chestia mare. Decisivă! Acum se hotărăște mișcarea următoare. Acum e „marea cotitură“! De asta depinde dacă...

EA: Înțelege!...

EL: Dar și tu trebuie să înțelegi am... o misiune.

EA: Și eu am o misiune!

EL: Tu nu mai ai nici o misiune! Mi-a spus-o chiar idolul tău! Misiunea ta, de foarte mare actriță, de mult a luat sfîrșit.

EA: Dar dacă pentru mine n-a luat sfîrșit? Mai am doar trei luni. Foarte bine! În prima lună, o mut. O mut la bloc! În trei luni, montăm spectacolul. Eu n-am să dispar pînă nu joc Ioana d'Arc.

EL: Prea tîrziu.

EA: Nu. Nu-i tîrziu! Mi-a promis. Ne-am certat, dar mi-a promis. În zeci de scrisori mi-a promis că m-asteaptă...

EL: Uite că nu te-a așteptat! Uite că a dat-o celeilalte! De nu știu cîte luni repetă...

EA: De unde știi?

EL: Mi-a spus chiar el azi-noapte. M-a rugat să te anunț delicat, să-ți explic că...

EA (*lovită în inimă*). Ce? Ce? Ce mai poți tu să-mi explici?

EL: Dacă vrei să m-ascuți, aș vrea să-ți explic că cel mai important e că trăiești! Cel mai important e să trăiești!

EA: Ba nu! Ba nu! Cel mai important e cum — cum?, cum? — trăiești! Dar tu așa ceva nu poți înțelege.

EL: Dar el înțelege? El, singura ființă care a crezut în tine? Ha! Ha! Ha!

Mi-a spus c-a inventat povestea aia cu „tu, prima, și pe locul doi — nimeni, și pe locul trei — nimeni... doar după cifra ghinionistă 13...“, ca să te ambiționeze. Mi-a spus: „Așa trebuie să faci întotdeauna când vezi că una tină ră are ceva stofă...“ (*Iși ia valiza.*) La revedere!

EA : Chiar așa ți-a spus ? I-a dat rolul ? I-a dat ei rolul ?

EL : Da ! Chiar așa mi-a spus. I l-a dat ! L-a dat, deci „la revedere“ !

EA : Adio ! Adio, *psihi-mu* !

EL : Adio ? Ai să vezi... în sfârșit, ai să vezi și tu de ce sint capabil...

EA : Îmi inchipui !

EL : Ce-ți inchipui ? C-or să-ți dea, la vîrsta asta Fecioara din Orléans ? Acum, cînd tot teatrul ăla e plin-ochi de trufandale ?

EA : Știu ! Știu !

EL : „Maestrul“ tău e mort după o puștoaică !

EA : Știu, știu...

EL : După discuția de ieri, n-o să te mai primească nici casierită, nici gardero-bieră !... O să lasă scandal ! O să vezi

ce anchete ! Iar eu, unu', nu mă las. Te avertizez că nu mă las ! (*Iese.*)

EA : Așa să și faci. Să nu te lași... Să nu te lași deloc, iubitele !

(*Ea rămîne singură în odăie. Nu știe ce să facă. Telefonul sună. Ea ridică receptorul. Apoi îl trîntește în furcă. Se duce la combină. Din nou și din ce în ce mai triumfător melodia de la început „La vie en rose“. Ea se duce spre loggie. Trage perdelele. Se apleacă ușor peste parapet.*)

EL (*Intră. Are aerul că a uitat ceva. Vocea lui din vestibul*) : Să nu crezi că m-am întors ca să fac minuni ! M-am întors să-mi iau treniul ! Plouă ! Plouă cu găleata ! *Ciao, bella, ciao !*

El pleacă. Ea în loggie, trage perdeaua argintie ca pe o cortină la sfîrșit de spectacol. În semitransparență umbra ei se vede mare, din ce în ce mai mare, dar mișcarea rămîne nedeslușită.

La casetofon, Armstrong ne anunță că „Je vols la vie en roose“.

Din tavan, din nou, începe să cadă picătura : Pic-pic ! Pic-pic ! Pic-pic ! Pic-pic !

C O R T I N A

Salonic, 10 octombrie 1983.